

Beller Tilmann

SZENTÉLYEINKKEL SZENTÉLYEDÉRT

**CSALÁDNAPOK, 2001
Óbudavár**

Családok a Családért Egyesület
Óbudavár, 2001

Ez a kiadvány
a Szociális és Családügyi Minisztérium
támogatásával készült.

ISBN 963 00 8825 8

Kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 11.
Tel.: 87/479-002, e-mail: schoenst@axelero.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre, Balatonfűzfő
Készült az OOK-Press Kft. nyomdájában, Veszprémben
Felelős vezető: Szathmáry Attila

Kedves Olvasó!

Az idén is megjelenik az aktuális „jelmondatos anyag”, mellyel tudnak bánni, melyet tudnak megfelelően használni a gyakorlott és jól is működő *családcsoportok* (aki nem tudja hirtelen felidézni magában, mit is jelent „jól működni”, olvassa el, kérjük, a „Családi élet” 100. oldalát). A kevésbé gyakorlottak számára és ismétlésképpen is utalunk bevezetőként néhány összefüggésre.

A schönstatti előadások és szövegek „lelki-szellemi svédasztal” akar lenni. Ha a svédasztalnál valaki annyira kiszolgálja magát, hogy elrontja a gyomrát, nem fog úgy visszaemlékezni, hogy milyen szép élményben volt része.

Egy másik példa. Ha a tornatanár a magasugró lécet mindjárt az első alkalommal túl magasra teszi a tanítványának, s a tanítványnak még csak távoli reménye se lehet arra, hogy ezt a magasságot át tudja ugrani, a tanítvány nem fogja megtanulni a magasugrást.

A bölcs magasugró edző – vagy akár tornatanár – olyan feladatot ad a tanítványának, melyet a tanítvány megfelelő erő kifejtéssel el tud végezni, a magasságot át tudja ugrani, ha nem is egyből, de néhány próbálkozás után. Majd azután a lécet mindig olyan mértékben emeli meg, amilyen mértékben a tanítvány képes a teljesítőképességét fokozni. Akkor növekedés következhet be. Ellenkező esetben olyan érzése és megalapozott megélése keletkezhet a tanítványnak, hogy erre ő nem képes, lehetetlent kívánnak tőle.

Ilyen van a lelki növekedés világában is. Itt is összhangban kell lennie az éhségnek, a kapacitásnak és a táplálkozásnak, azaz a törekvésnek és a növekedés lehetséges ütemének.

E füzet olvasói különböző élethelyzetben és életkorban vannak. A füzet tartalma olyan valami akar lenni számukra, mint egy svédasztal terítéke a test számára. Fontos, hogy azt és annyit vegyünk magunkhoz, ami és amennyi az egészségünket, lelki fejlődésünket szolgálja. Azt és annyit, és úgy is. Egy példa: Ha rájövünk arra, ha megértjük, hogy a gyermekünknek tudatosan „nemet” is kell mondanunk, akkor ezt gondolatilag és a gyakorlatban is beleággyazzuk nevelési elveink egészébe. Abba például, hogy a szeretetünket kell velük éreztetnünk, úgy, hogy amikor nemet mondunk, akkor is ott van a nem mögött a szeretetünk. Vagy abba, hogy az ő terhelésük is erejükhez mért legyen.

Mi az, ami megérint? – kérdezzük magunkat, mert talán azon a tájon kell az önvizsgálatot kezdenünk, az edzéstervünkön elgondolkoznunk.

A „fokozatosság”, a „lassú növekedés” elvét e füzet olvasásakor, feldolgozásakor se hagyjuk figyelmen kívül.

Aki megismerte a schönstatti szövegeket, megtapasztalhatta, hogy mélyen megalapozottak, és alkalmasak arra, hogy hassanak az életünkre. Sokszor okoz örömet, ha halljuk vagy olvassuk őket, és megérezzük, hogy az életünknek, a gyakorlati életünknek szólnak.

Gyenge emberi természetünk persze hajlamos lehet arra, hogy intellektuálisan vagy érzelmileg élvezzük a szövegeket – és észre se vegyük, hogy nem engedjük be őket a mindennapi, gyakorlati életünkbe. Vagy gyakrabban: vannak területek az életünkben, melyek még nem nyílottak meg az irgalmas Isten hazahívó szavának.

Mit jelent ez? Gyakori jelenség, hogy a vallásos élet az élet többi területétől részlegesen vagy teljesen elkülönül, nem érinti meg, nem hatja át azokat.

A Szűzanya a háziszentélyünkben be akar vonni minket a saját, Istenhez – aki az élet Istene – fűződő kapcsolatába. Ez a kapcsolat nem ceremónia, hanem élet. Szeretet, figyelem, beszélgetés, engedelmisség. Mi hagyjuk magunkat bevonni, odaadjuk az áldozatainkat, és a Szűzanya szentélye valóság lesz, áldás sokak számára.

Tehát természetesen és joggal örülünk a szép élményeknek, de a keresztény megváltás útjához az áldozatok vállalása is hozzátartozik. A nehézségek legyőzése vagy elviselése is hozzátartozik. Az is hozzátartozik, hogy „barátaim, a házasság munka”¹. Ezt a Schönstatti Családmozgalomban meg szeretnénk érteni, szeretnénk minél inkább egész lényünkbe befogadni, föl szeretnénk vállalni, gyakorolni, így részesülni a megváltásban, és ezzel annak hatékony eszközeivé is válni a társadalomban.

Megismételjük: részesülni, és ezzel eszközzé válni. A kettő egymástól elválaszthatatlan. Ez a megajándékozottság megajándékozóvá tesz vagy nem történt meg igazán a megajándékozás. Sok minden akadályozza a „megtörténést”, a leginkább talán mi magunk. A Teremtő belénk helyezte a vágyat saját maga után. Ez a vágy nem hogy bennünket nyugodni, de vajon érvényre tudott-e bennem jutni? Nyugtalanúságom vajon élő jellé vált-e számomra, indítás arra, hogy keressem újra a megtalált Istent?

Még egy utolsó szó a szöveg nyelvezetére vonatkozóan. Sok benne a nyers fordítás. Tilmann atya mondta németül, és valamelyikünk egyből fordította. Néha Tilmann atya magyarul beszélt. Ezért néhol el kell viselni talán a nyelvezetet. Talán egy kicsit harcolni kell a megértése érdekében. Ugye milyen jó dolgok ezek? Szinte mint a házasságban.

1 Beller Tilmann atya egyik kedves mondása.

SZENTÉLYEINKEL SZENTÉLYEDÉRT

Így hangzik jelmondatunk a 2001/2002-es munkaévre. A szentély központi érték² akar lenni számunkra. A Schönstatt-családok közül többeknek van szentélye, háziszentélye. A háziszentély az a hely az otthonunkban, ahová meghívtuk a Szűzanyát. Azt gondoljuk, hogy az ő közelsége hatással van az életünkre, az otthonunk légkörére. Segít, hogy hatékonyak, egészségesek, erősek tudjunk lenni. Nem engedi, hogy elakadjunk az élmények hajszolásánál.

A Schönstatt-családközösség szentélyei légkört teremtenek a szívekben, az otthonokban, a közösségekben. Ezekben a szentélyekben a Szűzanya azt mondja, hogy „szükségem van rád”. Szükségem van rád a társad számára. Ez nem mindig könnyű.

Megtanulunk bánni az ösztöneinkkel

Megfigyeljük a korunkat, és a saját szívünket. Itt van a vágyódás a teljes élet után. Vágyódás a boldogság után. És elvárják az emberek, hogy gyorsan történjen meg, gyorsan következzen be. Körül lehetne írni az elvárást ezekkel a szavakkal: Mindent szeretnék, és most rögtön.

Ma több minden lehetséges, mint az elmúlt kommunista időszakban. A kommunista időben egy Trabant megvásárlásához sokáig kellett takarékoskodni, és sokat kellett várni, amíg az ember sorra került. Ha valaki valamit el akart érní, hosszú távú tervet kellett készítenie.

Ma minden gyorsan megy, mindent meg lehet rögtön kapni. Ha valaki nem tudja megfizetni, hitelt kap. Ez érdekes folyamat.

Az ösztönfeszültség

Az elmúlt korban hosszú időn keresztül kellett egy cél eléréséhez dolgozni. Ma minden egész gyorsan megy. Ennek olyan következménye is lehet, hogy az emberek már nem bírnak ki feszültséget.

Ezt a feszültséget, amiről itt szó van, ösztönfeszültségnek nevezzük. Azaz az ösztöneink nem kapják meg, amit akarnak, és feszültség keletkezik bennünk.

2 A központi érték „viszonyítási” pont, amelyhez mindig visszatérünk és ahonnan kiindulva érintjük mindazon értékeket, melyeknek az életünkre vonatkozóan aktualitásuk van.

Az ösztönök kielégülést akarnak. Aki korábban szeretett volna egy Trabantot, tudta, hogy 10 évig várnia kell. Látják, ebben nagy erő volt. Sokat kellett tenni – takarékoskodni, türelmesen várni –, hogy elérjék a célt. Ma ez mind könnyebben és gyorsabban megy. Az ösztönök kívánságai hamarabb teljesülnek.

Ha egy ösztön nem kapja meg a beteljesülést, akkor mindenképpen lehetséges, hogy magasabb szinten következzen be a beteljesülés.

Egy sportoló edz, hogy valami nagyot érjen el. Emiatt sok kellemes dologról kell lemondania. Az élete kemény. De magasabb szinten elér valamit. Tudja, hogy teljesített valamit. Mint sportolónak sikere van. Azt mondhatja magának, hogy ezt a teljesítményt hoztam létre.

Vagy valaki a tudományos életben tevékenykedik. Nagyon sokáig kell dolgoznia, míg egy eredmény kikerekedik. Ez ugyanaz. A siker egy magasabb szinten következik be.

Ez a hosszan tartó kemény munka ma nehezünkre esik. Nagyon gyorsan akarjuk ösztöneink feszültségét oldani. Ez egy forradalom. Ott, ahol korábban a szellem embere volt, most az ösztön embere van. Az a tendencia, hogy a keletkező feszültség minél előbb oldódjon.

Nem tudunk várni az evéssel addig, amíg eljön a következő étkezés ideje. Mihelyt kis éhséget érzünk, eszünk. Egész neme van a közbülső étkezéseknek. A zacskósoknak, csomagosoknak, amit pl. a benzinkutaknál lehet kapni. Vannak, amik inkább édesek, mások inkább sósak.

Megismertem egyszer egy fiatal kispapot, aki Amerikából jött. Rómában volt a Russzikumban³. Soha sem evett úgy, hogy mindent kiszedett volna a tányérjából. Kicsit evett belőle, és a tele tányért eltolta magától.

Egy társam, aki Amerikában tábort szervezett a fiúknak, jutalmat adott annak, aki kiürítette a tányérját. Nem is lehet másképp. Mihelyt egy kis ösztönfeszültség létrejön, mindjárt esznek. Az ösztönfeszültséget oldják ezzel, soha sincs igazán éhségérzetük, ezért a kiszedett ételt nem tudják megenni.

Egyfajta „ösztönkultúra” jön létre. Amikor az ösztönök egy kívánsága megjelenik, azonnal teljesíteni kell.

Az ösztönök értelme

Az ösztönöknek azonban más értelmük van. Olyan erőről van szó, amely az egész személyiséget mozgatja és magasabb célra irányítja. Ezért nagyon fontos, hogy az ember tudjon lemondani. Mindig, amikor az ösztön kívánságáról lemondunk, erő keletkezik bennünk.

3 Tanulmányi intézet Rómában, ahol oroszul is tanulnak.

Figyeljék meg ezt az életfolyamatot. Itt van bennem az ösztönök kívánsága: szeretnék enni, szeretném, hogy megcsodáljanak, nemi kielégülést szeretnék, egész kicsi dologban is gyengédséget szeretnék. Azt akarom, hogy jól érezzem magam.

Most egy zavar keletkezik. Döntéshelyzetbe kerülök. Az egyik út, hogy csinálom tovább az ösztön síkján, és keresem, hogy hogyan tudom a kívánságaimat teljesíteni. Itt az ösztönember képe. Az ilyen ember számára a társkapcsolat a szexualitásból áll. Vagy az evés a legfontosabb számára. Vagy mindig az elismerést, a tiszteletet keresi. Olyan ember, aki mindig azzal foglalkozik, hogy hasson.

Egyszer láttam egy papot. Szabadságon volt, és hideg volt a hasa. Fogott egy párnát, és a hasára tette. Nagyon szép kép volt. Jól el lehet képzelni, hogy otthon hogy is lehetett nála. Elkényeztetett ember. Ez az egyik út. Annak az útja, hogy az ösztön világában találja meg a boldogságát. Ebben a tekintetben nagyon érzékenyek vagyunk.

Nézzük meg a másik utat. Ez a lemondás útja egy nagyobb feladat érdekében, vagy a nagyobb szeretet érdekében.

Különösen veszélyeztetettek azok az emberek, akik egyedül élnek. Schönstattban vannak továbbképzési hetek anyák számára, és van hasonló egyedül élő nők számára. Ha valaki a normális ételt nem bírja, diétát kap. Azokon a napokon, amikor egyedülálló nők vannak, ötször annyian kérnek diétát, mint amikor az anyák hete van.

Egy sokgyermekes anyának nincs ideje arra, hogy a sokféle kívánsággal törődjön. Ha egyszer megszámoljuk a gyermekeinket, akkor megállapítjuk, hogy a lelki erőnket magasabb szinten fektettük be. Lemondunk, s tovább dolgozunk egy magasabb szinten.

Ez az élet minden területére nézve áll. Az apám barátja, akivel együtt végezte a tanulmányait, azt mondta, hogy naponta 16 órát meg tudok ülni egy széken. Ez az iparban is így van. A felsőbb vezetés nem 8 órát dolgozik, hanem 12-14-et. De sokan nem képesek ezt sokáig csinálni, nem elég erősek hozzá. Rövid ideig megy csak és összeomlanak.

Lemondunk, és az energiánkat magasabb szinten vetjük be.

Ösztön és háziszentély

Van egy nagyon szép összefüggés. Ugyanaz történik, ha van háziszentélyem. Jön a Szűzanya, és azt kérdezi: Mit ajándékozol nekem? És akkor ajándékozok neki egy áldozatot a kegyelmi tőkébe.

Krisztushoz hasonlóvá válok. A kereszten az Atyának ajándékozta magát értünk.

A Szűzanya most azt mondja: Ajándékozz nekem a kegyelmi tőkébe egy áldozatot. Lemondok valamiről, és egy magasabb szinten dolgozom. Ez egészségessé teszi a lelkem.

Ez egy nekünk adott feladat. A szeretet kultúrája, a magasabb cél iránti törekvés kultúrája. És ez azt jelenti, hogy sok áldozatot ajándékozunk a kegyelmi tőkébe a Szűzanyának. A szeretet fájhat, így nevezzük ezt. Azt mondjuk, hogy a szeretet fájhat és nevetünk. Akkor az életünk harmonikus. Azaz itt van egyfelől az ösztöneink ereje, itt van a lélek ereje, és az isteni erő. És tisztává válunk.

Az ösztönöknek van egy olyan tendenciájuk, hogy lefelé akarnak húzni. Ez folyamatosan így van. Hozzá tartozik az életünkhöz. A válaszuk az, hogy újra meg újra, itt vagy ott, valamiről lemondunk.

Az ösztönök világában élünk. Ha a szeretet világát akarjuk felépíteni, akkor a világon a legnormálisabb dolog az, hogy a Szűzanyának ajándékozunk valamit.

Szükségünk van egy bizonyos szokásrendszerre is. Egy bizonyos stílusra, ahogy a testünkkel bánunk.

Megnevezek néhány pontot:

Első. Felkelünk, amikor csörög az ébresztőóra. Az ösztöneink gazdag világával közöljük, hogy ki az úr a házban.

Másodszor. Meghallgatjuk a házastársunkat. Megszoktuk, hogy mindig mi beszélünk. Ez nem a szellem problémája, hanem annak a problémája, hogy mi magunkat előtérbe helyezzük. Tehát meghallgatjuk a társunkat. Akkor a társunk mutathatja be magát. Ez fáj. (Lehetek volna papok vagy nővérek. Akkor prezentálhatnák magukat, mint én.)

Harmadik: Kentenich atya mondta, hogy ne múljon el étkezés úgy, hogy ne fordulna elő egy kis lemondás. Ez nagyon fontos. Az ösztöneinket folyamatosan kísérjük. Mindig megmutatjuk, ki az úr, és mindig felfelé húzzuk őket.

Negyediket is mondok: A házastársi egyesülésre vonatkozóan mondom.

Az ösztönök világa, amelyben élünk, megmarad az ösztönök területén. Ebben az esetben a testi nemiség területén. Ezt a területet minden irányban kutatják és finomítják.

Mi másik úton járunk. A személyt keressük. Azaz nem azt mondjuk, hogy boldog akarok lenni, hanem hogy boldoggá akarlak tenni. Ha téged boldoggá teszek, akkor én magam egy magasabb síkon boldog leszek.

Akkor a házastársi együttlét a lelki-szellemi egymáshoz kötődés kifejezője lesz, és együtt a jó Istenhez való kötődés kifejeződése. A társam Isten ajándéka számomra. Egy másik világba megyünk bele. Lemondunk – lemondást gyakorolunk – az ösztönök területén, hogy a társunkat boldoggá tegyük.

Személyes kapcsolatot keresünk. Ott is lemondást gyakorlunk, amikor a szellemi kapcsolatot keressük, azáltal, hogy arra figyelünk, az érdekel bennünket, amit a másik mond.

Igen, előfordulhat, hogy fontossá válik az, hogy lemondjunk vallási gyakorlatról. Mondok egy példát. Volt egy család. Jöttek a családmozgatlomba. Az asszony naponta járt a templomba, akkor, amikor a gyermekeknek a reggelire volt szükségük. Így a férjére maradt a reggeli készítése. Mert Jézus volt a nagy szerelme, sohase ment fodrászhoz. Nálunk tanulta meg, hogy fodrászhoz kell menni. Érzik, a vallásosság is önállósodhat. Azáltal, hogy valaki vallásos, még nem biztos, hogy rendben van.

Miért növekszik az alkohollal való visszaélés vagy a kábítószerelés? Az ösztönök kultúrájában élünk. Ez csak egy kis tünet. Valaki, aki állandóan eszik, nem követ el bűnt, de ebben az ösztön-kultúrában él. Ez ugyanaz. Az, hogy több a kutájuk, mint a gyermekük az embereknek, pont ugyanez a probléma. A kutya beleillik az ösztön-problémába. A kutya mindig igent mond. Nem igényli az önnevelést. A gyermek megköveteli a szüleitől az önnevelést. Négy gyermek a szentséget.

Babona, varázs

Szentélyeinkkel szentélyedért. Egy modern mese az embereket nagyon megragadja, és hihetetlenül nagy számban jelenik meg. Nagyon sok üzenetet tartalmaz az érzéken túli világról. Sok újságban, folyóiratban van horoszkóp. Vannak mozgalmak és áramlatok, amelyekben kultiválják a babonát. Mít kell e felől tartanunk? Ha megfigyelik ezeket a dolgokat, a saját szívüket is meg kell kérdezniük. Hisznek-e ilyesmikben?

Szeretnék néhány történelmi megjegyzést tenni.

A racionalizmus

Az Egyházban mögöttünk van a racionalizmus korszaka. Egy olyan korszak, amelyben mindent az értelem segítségével akartak megmagyarázni. Amikor az érzéken túli dolgokat nem volt szabad megnevezni. Mindennek értelmesnek kellett lennie. Mindent fel kellett fogni az értelemmel. Természetesen ebben a világban nincsenek szentek és angyalok.

Valószínűleg démonok se. Ha ilyen jelenségekről hallottak, kerestek egy értelmes magyarázatot rá.

Másodszor: A racionalizmus a műszaki dolgok nagy fejlődéséhez vezetett. A műszaki gondolkodásnak van egy meghatározott elve. Kérem, gondolkozzanak velem. Ez az elégséges ok elve. Mindenhez, ami van, meg tudom keresni, nevezni azt az okot, ami oda vezetett. Ha ég a gyertya, tudom mondani, hogy ez az oxidáció folyamata. Az elmélet, hogy mindenhez, ami van, meg tudok egy okot nevezni.

Probléma, hogy az ember büszke, és előfordul, hogy van olyan dolog, aminek az okát nem tudja megnevezni, és akkor nem néz oda. Az elégséges okban való gondolkodás vezet oda, hogy ahol az okot nem tudja megnevezni, arra egyszerűen nem gondol. Nem tudom megnevezni az okát, tehát nincs. A nagy dogma így hangzik: Mindennek megvan az oka. És van sok dolog, aminek az okát nem tudom megnevezni, akkor az ember ezt tartósan nem bírja ki.

A racionalizmus nagy szellemi erő, és nagyon sokat köszönhetünk ennek a gondolkodásnak, pl. repülőgéppel repülünk. De ennek a gondolkodásnak megvan a korlátja. Világnézetté válik, és figyelmen kívül hagyja az emberi élet nagy területeit.

Az élet egyéb területei

Az emberi természetben vannak olyan dolgok, amelynek az okát nagyon nehéz megtalálni. Amelyekre vonatkozóan alig lehet okot megnevezni. A modern világ ilyenkor egyszerűen nem néz oda. Nevezzék meg annak az okát, hogy Önök, mint házastársak szeretik egymást. Miért éppen ebben az esetben? Ezt alig lehet elmondani. Ha itt a racionalizmust fenn akarom tartani, többet kell hinnem, mint amit meg tudok magyarázni. Azt kell mondanom, biztosan vannak valamilyen okok, amik hozzád vonzanak. Állítanom kell azt, amit be kellene bizonyítanom. Ha azt mondom, hogy ezek az okok vannak, ez egy állítás.

Könnyebb a Szentháromságot megmagyarázni, mint annak az okát megnevezni, hogy miért szeretik egymást E.-ék. Mondhatom, természetesen, hogy meg kell lenni az okának, de kérdéses, hogy mi, emberek, ezt az okot meg tudjuk-e nevezni.

Van a dolgoknak egy területe, amit nem tudunk megmagyarázni. Együtt ülnek a családban, karácsonyi éneket énekelnek, és boldogok egymással. Miért? Vagy este feltekintenek a csillagos égre, ez egy sajátos érzés. Miért? Lehet azt mondani, hogy azért mert... De mindenki tudja, hogy

ez nem az igazi válasz. Vagy van egy meghatározott különös hangulat, és nem tudom miért. Mondhatom, hogy mivel a kémiai folyamatok ilyenek, de ha becsületesen természettudományosan gondolkozom, akkor egy ilyen érv csak akkor érvényes, ha kísérletileg ismételni lehet, különben nem áll. De ez a hangulat éppen valami különleges.

Vannak élményeink, amiket egyszerinek élünk meg. Ez lehet egy hegymászásnál vagy egy ember arca, aki a vonatban szemben ül velem. Csak kevés szó esett köztünk, de emlékszem erre az arcra. Nem lehet megismételni. Erősen befolyásolja az életemet, és nem tudom miért.

Nagyon sok minden van, aminek nincs miértje. Mondhatom, hogy de van egy ok. Azt mondhatom, hogy van oka, mert kell, hogy legyen. Ezt hinni kell, hogy kell okának lennie. A Szentháromságban szintén hinni kell. Az Eukarisztiában szintén hinni kell. Itt egy vallás van. Van, ami egyszerű, és nincs miértje.

Két dolgot neveztem meg: a szeretetet és az egyszerűt. Mindegyik gazdaggá teszi az embert. Ha mi ezt a gazdagságot a saját életünkben fel akarjuk fedezni, akkor lemondunk a miért kérdésről. Azt kérdezzük: Hol fordul elő életemben a szeretet? Visszaemlékezünk arra, hogy hol szerettünk valakit. Visszaemlékezünk valamire, ami gazdaggá tett bennünket. Hol történtek olyan dolgok, amik egyszerűek voltak?

Természetesen mindkét terület veszélyt rejt magában. Szerethetek és eltévedhetek. Akkor házasságtörő leszek. Vagy az egyszerűt annyira nagyra értékelhetem, hogy nem engedelmeskedem már az Egyháznak, és új szektát alapítok. Ezért a szubjektív megélés területe az Egyház számára mindig veszéllyel jár. Sok megtapasztalásunk volt olyan emberekkel, akik a saját élményükre hivatkoztak. Sokan beszélnek a szeretetről, és kimennek a házasságból.

Vannak a megélésnek különböző fajtái. A gyermekek szívesen hallgatnak meséket. A felnőttek és a gyerekek olvassák Harry Potter meséit. Sokan hisznek az éréken kívüli érzékelésben. Szellemekben és tündérekben. Sok megtapasztalás van, de ezekről nem beszélünk. Van öt érzékszervünk: látás, hallás, tapintás, szaglás, ízlés. Ezzel mindent az ellenőrzésünk alatt tartunk.

A másik ember észlelése

De van ennél több. Lehet a másik embert észlelni. Keressék a házastársukat, aki mellettük ül. Van Önök között egy áramlás. Keressük egyszerűen a másikat. Nem kell, hogy mondjanak neki valamit. Észleljék egymást egyszerűen. Lehet egy embert érezni. Érzik, hogy van közöttük

áramlás. Érzik, hogy van. Fontosabb, hogy itt egy egység jön létre. Ez az egység egész csodálatos valami. Észlelni lehet egy másik embert. Erről nem beszélnek, mert veszélyes.

Mint férfi, kereshetem a lelki kapcsolatot egy másik asszonnyal is. Ennek semmi köze a szexualitáshoz. Ez a szellemi-lelki területen megy végbe. Tétélezzük fel, hogy van egy munkatársam, és ilyen áramlás van köztünk. Kérdés: Házasságtörés ez? Vándorol a gondolkodásom egyszer ide, egyszer oda. Hogyan bánok az ilyesmivel?

A folyamat a fontos. Nem magamat keresem, hanem örülök annak, amit ajándéku kapok és szeretném, hogy neked jó legyen. A szeretet a főparancs. Akkor nem mondhatom azt, hogy Hollandia bajban van. A feladatunk az, hogy szeressünk, de ne magunkat keressük, hanem hagyjuk, hogy ajándéku kapjuk. Ez nagyon finom megkülönböztetés. Nem magamat keresem, hanem neked akarok jót. Akkor nagyon sok ember létezhet, akiket szeretek. Akkor ez egy anyai szeretet, és nem menyasszonyi, vagy atyai és nem társ-szeretet.

Lehet, hogy nőként beleszeretek a gyóntatóatyámba. Vagy mint férfi, valamelyik nemes lelkű munkatársnőmbé, aki lehet férjes nő vagy apáca is. Mindennek nincs köze a szexualitáshoz.

A döntő, lélekhez vezető folyamat a következő: azt mondjam belsőleg, itt vagyok számodra, és nem a saját magam számára. Nem élvezem a jelenlétedet, hanem örülök ennek az ajándéknak. Erről a területről az Egyházban egy bizonyos tabut rendelték el. Látták a veszélyeket, melyek a lelki kapcsolattal adódnak, és kitértek ezek elől a dolgok elől.

A természet észlelése

De megy még tovább a dolog. Vannak emberek, akik észlelni tudják a természetet. Tudnak állatokkal és fákkal beszélni. Képesek arra, hogy érezzék a hegyek, a tenger áramlatait. Megállapítják, hogy egy fának más a kisugárzása, mint egy fűszálnak. Vannak bizonyos helyek, amelyeknek különös kisugárzásuk van. Ezeken a helyeken hozták létre a pogányok a szent helyeiket. Ezek később a keresztényeké lettek. Ilyen van ténylegesen. A hely maradt, a vallás változott. Izraelben is. Vannak, ahol először a kánaániták szent helyei voltak, aztán jöttek a zsidók, és a saját szentélyeiket hozták ott létre. Aztán jöttek a keresztények, és a sajátjukat, aztán jöttek a mohamedánok, és most mohamedán szentély van ott.

Vannak helyek, amelyeknek kisugárzásuk van. A helyek különleges kisugárzásának, személyek különleges kisugárzásának, különleges esemé-

nyek kisugárzásának területén, a hold és a csillagok különleges állására vonatkozóan, a szeretet különleges áramlásának helyén mozog a Szentlélek és mozognak a démonok. Mert ezeket a területeket nagyon nehezen lehet kézben tartani, ezért szeretik őket a démonok különösen. Ide tartozik a spiritizmus, a lenyűgöző mesék, horoszkópok és egyebek. Az embernek megvan a képessége arra, hogy ezt a területet észlelje. Lehet érezni, de mindig megtiltja az ember saját magának, mert a szellemek világa veszélyes.

Érzékelés és háziszentély

De nem veszélyes a szellemek világa, ha a kígyó fejének a nagy szétírója megjelenik ezeken a helyeken, azaz ha a házasságunk a Szűzanya szentélye, mi az ő gyermekei vagyunk. Annak a helynek, ahol lakunk, annak kisugárzása van. Kisugárzása van, mint a germán istenek régi tölgyligeteinek. Ezt érezni kell. Itt van a Szűzanya, itt vannak a szentek, akik szeretnek bennünket, akikhez különös kapcsolatok fűznek bennünket.

Most üljenek egymás mellé, és hagyják, hogy hasson Önökre a háziszentélyük áramlása. Akinek nincs érzéke az érzéken túli észlelés iránt, az nem érti a háziszentélyt. Érzik, itt van valaki, aki megérint minket. Mi megérintjük egymást, egymás iránti jóindulat keletkezik, és a szeretet fájhat. A Szűzanyának ajándékozzuk az egymásért hozott áldozatainkat. Ha hisszük, hogy a Szűzanya nálunk van, a helynek más légköre van.

Nem áll fenn annak a lehetősége, hogy ezt mérjük. A Szűzanya jelenlétére vonatkozóan nincs mérőkészülék, nincs természetfölötti sugárzást mérő Geiger–Müller-készülék. De igenis megvan annak a lehetősége, hogy észleljük a Szűzanyát.

Ha idegen házba megyünk, és odamegyünk a háziszentélybe, és kicsit érzékelők vagyunk, akkor érezzük, hogy ez egy hely, amelyet a Szűzanya szeret. Egészen saját világ van itt keletkezőben. A gonosz szellemek nem tudnak olyan könnyen hozzáférni. Egy olyan helyen, amelyik a Szűzanyáé, ott a démonoknak problémáik vannak. Nehéz nekik, kellemetlen, és inkább máshová mennek. Talán van egy megbízatásuk, hogy minket kísértésbe vigyenek. A pokolban az egyik kemény a másikhoz, de ez számukra sokkal nehezebb. Aszerint, hogy mennyire nagyon közel van a Szűzanya, mert ő erősebb. Akkor elég egy szó, amit a kísértésben levő angyalhoz szól, és az kidobja a démonokat. Mindig harc van. A démonok aztán újra próbálkoznak.

A házunkkal kapcsolatban vannak a szentek is. Egész világos fény. Akkor örömünk telik egymásban. Néha sok buta és rossz gondolatunk jön,

és azt kérdezzük, hogy mi van velem, ennek nincs logikus oka. A munkatársunkkal szemben jönnek rossz gondolataink, vagy a házastársunkra vonatkozóan. Rossz dolgokra emlékezem vissza az elmúlt időkből, bűnökre, amik régen történtek, egész nyomorultnak, rossznak látszom magam előtt, akkor eljött annak az ideje, hogy a háziszentélybe menjek, és azt mondtam: Szűzanya, újra itt vannak, kérlek, dobd ki őket! De ha itthagysz, minden nehézséget odaajándékozok neked, ami a szívemben van, úgy, ahogy Jézus hordta a keresztet, amit az ördög ácsolt neki.

Hordozom a keresztet a nagy csaláért, amelyik körülöttem él. Akkor a démonok annak az ellenkezőjét érik el, mint amit akartak. Növekszik a szeretetem, az áldozatot hozni képes erőm. A démonok voltak az eszközök ehhez. Akkor azok természetesen bosszankodnak. Ezek harcok, normálisak, még nem vagyunk a mennyországban.

Kentenich atya egy helyen azt mondja: Az erőket, amik a világban működnek, vagy a jó Isten, vagy az ördög lovagolja meg. Van valóságosan terület, ahol az angyalokkal, szellemekkel találkozunk. Aki ezt nem látja, nem látja a valóságot. Látják, itt a háziszentély nagy szerepet játszik.

A háziszentélyben van egy nagyon egyszerű életfolyamat. Istenanya, neked ajándékozom ezt. Szűzanya, dicsőítsd meg magad. Odaajándékozuk magunkat a Szűzanyának, és vidáman mozgolódunk a szellemek és a démonok között.

Most olyat mondok, ami teológiaiilag lehetetlen. Tétélezzük fel, hogy a pokolba jutunk. Mit csinálunk ott? Megtanítjuk a démonoknak az imádkozást. A hitvallásban Jézusról azt imádkozzuk, hogy halála után alászállt a poklokra. Ez néha a mostani korban is létezik. Néha találkozunk a gonosszal. Majdnem a félelem kerít hatalmába minket. De ott a bizalom, amit a kis imával föléleszthetünk:

*Hatalmadra, jóságodra építek,
Gyermekszívvel, bizalommal mély hitet,
Bened, anyám, és szent fiadban hiszek vakon,
bizalmamat mindörökre nektek adom.*

Mint a Szűzanya gyermekei mozgunk a szellemek világában. Imádkozunk az angyalokkal, a szentekkel, a Szűzanya szívében, vele együtt. Látjuk, hogy ott van a szellemek, démonok világa, ez is létezik, és nem félünk tőlük, mert a Szűzanya erősebb.

Csak azt tartom fontosnak, hogy ezt érezzük. Létezik az a világ, amellyel közvetlenül kapcsolatba tudunk lépni. Ez nem haladja meg az értelmün-

ket. Ez direkt szellemi kapcsolat. Létrehozhatom egy másik emberrel, szenttel, vagy Istennel, vagy egy démonnal. Ebben a világban élünk. Ez a világ egyre inkább bővül, mert a technika világa erről semmit sem tud.

Igy élünk a szentélyünkben. Egy túlvilági életben élünk. Ezek a szentélyek kapcsolatban vannak egymással. Ezek a szentélyeink kapcsolatban vannak azzal a szentéllyel, amit építeni akarunk. Nagy szellemi hatalom jön létre. A Szűzanya leereszkedik a körünkbe, és száz vagy annál több szentély kapcsolatba lép ezzel a szentéllyel.

Ma növekszik ez az érzés. Az ember nem csak arra gondol, amivel lehet számolni, pontosan tudni. Arra is, hogy van valami különös hangulat, hogy vannak erők a világban, szellem, hogy néhány erő van az emberi életben, az emberek keresik az értelmét. Kérdezik a csillagokat a horoszkópban. Ez egy kicsit buta, nem nagyon fontos. Van valami veszélyesebb, a spiritizmus és más erők. Az olyan lelki erők nem pontosan matematikus dolgok, hanem egy légkör, hangulat.

Az igazi szeretet nem matematikus dolog. Ha a Szűzanya lakik a közösségünkben, akkor tőle jön a hangulat, hozni, adni, megmutatni neki. A jövő Egyháza számára fontos, hogy legyenek háziszentélyek. Nálunk a háziszentélyben nem dolgozni kell elsősorban, hanem itt lenni. Biztos, Schönstattban az önnevelés mindig fontos, de a jövőben fontosabb a légkör, hogy a Szűzanya nálunk lakik, és szeret minket. Amit csinálni kell, az nem először ez vagy az, egyik jófeltétel és a másik... Természetesen fontos, hogy egy férfinak jófeltétele legyen, hogy mindig pontosan menjen haza, ez fontos, de barátaim, fontosabb dolog, hogy leüljünk, ott maradjunk a Szűzanyánál, és mondjuk neki: Ilyen vagyok. És halljuk, hogy ő mondja: Szeretlek, te buta. Ezt az áramlást, a szeretetét érezni. Folyó, ami jön tőle hozzánk. Ilyen vagyok, és érezzük, hogy szeretsz minket. Ez a jövőben az utunk. Sok más család számára is fontos, hogy tudjon leülni és semmit sem csinálni. Nem csak Önökkel akar beszélni a Szűzanya, hanem sok-sok családdal.

Ha jól látom, jön egy kegyelmi időszak. Kegyelem azt jelenti, hogy a jó Isten odafordul hozzánk, és mondja: Szeretlek, te buta. Talán konkrét gyakorlat lesz jövőre, hogy leülünk a háziszentélyben és nem csinálunk semmit. És akkor a férfi a feleségének azt mondja: Nem jól van, Te megint csináltál valamit! Feleség: Nem, semmit sem csináltam. Férj: De, éreztem, imádkoztál. Tilmann atya azt mondta, hogy nem kell imádkozni, hanem üresnek lenni, és a Szűzanya akar dolgozni a kegyelmi órában. Egy kegyelmi negyedóra. Egy szeretet negyedóra, egy negyedóra, ahol a jó Isten irgalma jön hozzánk.

Megtérők – út az Istenhez – a csalódás és a szenvedés értelme

Megfigyelünk újra meg újra embereket, akik katolikusok akarnak lenni, akik újra belépnek az Egyházba. Mit mond nekünk ez által a jó Isten? Ha az életet egy kicsit gondosabban figyeljük, észrevesszük, hogy az ilyesmi gyakrabban előfordul. Mi van e mögött? Egyik oldalon az ember természetes vágyódása Isten után. Másrészt az isteni szuverenitás. Isten azt választ ki, akit akar.

Van az Isten utáni természetes vágyódás. Megfigyeljük, ahogy vándorolnak az emberek ide-oda. Ez a boldogság keresése. Végül is azt veszik észre, hogy nincs semmi, ahol szívesen elidőznének. Azaz a vágyódásuk valami egészen más. A végtelen Isten utáni vágyódás.

Az egyiktől a másikhoz vándorlást, ami boldoggá tesz, a tévében is megfigyelhetjük. Van néhány program, és az egyiktől a másikhoz vándorlunk. Azt mondják, hogy a mi fiatal nemzedékünk a gyors változtatás nemzedéke. Ami ma jó volt, annak holnap vége. Vagy amikor a házastársi kapcsolatról van szó, akkor egymás utáni többnejúségről beszélnek. Ez ugyanaz a folyamat. Egy ember sohase tud engem egészen kitölteni.

Ez a nyugtalanság ma különösen erős, de nem új. Szent Ágoston így fejezte ki: „Nyugtalan a szívünk, amíg benned meg nem nyugszik.” Most egy egészen nagy kegyelem, ha valaki felfedezi, hogy ennek a nyugtalanságnak értelme van. Mi ez? Isten azt mondja: Én akarok a te egyetlened és mindened lenni. Elégedetlenek vagyunk, és egyre tovább vándorlunk. Miért vagyunk elégedetlenek? Mert Isten mondja, hogy nálam találd meg a nyugalmadat. Vizsgálják meg, hogy nem él-e meg Önök is ugyanezt?

Mindig kell, hogy valami új jöjjön. Mi ennek a nyugtalanságnak az értelme? Az Istenben való nyugalom. Nézzünk még kicsit mélyebben az emberi természetbe. Van az ember vágyódása Isten után. Ez az emberi természetben van benne. Tényleg úgy van, hogy egy teremtmény nem tud soha kitölteni.

A csalódás értelme

Ez házasság emberek számára különösen fontos. Amikor fiatalok és szerelmesek voltunk, azt gondoltuk, hogy a társunk beteljesíti a vágyódásunkat. De Isten „féltekeny”. Ez a beteljesülés-élmény nem marad sokáig. Jön a csalódás.

Mit jelent a csalódás? Azt, hogy a szegény társ nem tudja a vágyódásunkat betölteni, és „meg nem élt élet” jön létre. Mit jelent ez? Ezt a kifejezést Kentenich atya alkotta. Az embernek nagyon sok képessége van, hogy éljen, az életét megvalósítsa. Ha valaki egész nap a számítógép előtt ül, vagy számlákat csinál, könyvel egy nagy cégnél, akkor ez kitölti, ha örömet okoz neki. De ha hazamegy, észreveszi, hogy valami hiányzik neki. *Van benne élet, amit nem élt.* Mit csinál? Felveszi a tornacipőjét, és egy órát fut az erdőben vagy a parkban. Ekkor valami más kerül sorra nála. Vagy valaki hazajön a számítógéptől, és az az igénye, hogy játsszon a gyermekekkel. A jelenség, hogy nem élünk mindent egyidejűleg.

Van olyan az életünkben, mint a meg nem élt élet. Ez áll a társkapcsolatra is. Egy szegény ember nem tud választ adni mindarra, amit a másik ember vágyódása magában hordoz. Kis választ tud adni. Nagy területen a vágyódásom a társ után, aki megért engem, nem teljesül be. Ezt Isten rendezte így, mert Ő szeretne válasz lenni a kérdéseimre. Valami kitöltetlen marad nálunk, mert Isten szeretne bennünket kitölteni.

Itt van egy a gyakorlati életet nagyon érintő problémakör. Típus kérdése, ki, hogyan reagál. Egy hódító típus vándorol egyiktől a másikhoz, és a végén üres az élete. A melankoliku, egyre mélyebben süllyed el a csalódottságban, és a végén keserű az élete. Ez az üresség és keserűség nagyon modern életformára talál. Minden mélyebb probléma elől kitérnek. Kiegyeznek, elfogadják a dolgokat olyannak, amilyenek, és egyre felületesebbek lesznek. Pár év után az élet munkából és tévészéssből áll.

Az ember üres és keserű lesz. Van egy mindennapi élet, ahol néhány szép dolog is előfordul. Egyszer a tévében beszélgető műsorban felléphet, és akkor egész különösen boldog. Ez érdekes folyamat. Amikor a csalódás felületességhez vezet.

Vagy, és ez a mi utunk, a csalódás az Isten iránti tökéletes odaadáshoz vezet. A csalódás mindenütt előfordul, legalábbis, ha már 10 éve házas valaki. Újra meg újra érezzük a társunk mögött a jó Istent, aki azt mondja: Szeretlek, te buta! És akkor minden csalódás ösztönzés lesz arra, hogy növekedjünk a szeretetben.

De kedves családok, az Önök életformája és a papi életforma nem nagyon különböznek egymástól. Önök egy emberrel élnek, aki újra és újra csalódást okoz. Isten azt mondja Önöknek: Te vagy az én egyetlenem és mindenem. A pap pedig olyan emberekkel él, akik mindig csalódást okoznak, de Isten azt mondja neki: Te vagy az én egyetlenem és mindenem.

Csalódás, mely a szeretethez vezet

Barátaim, most nézzük meg az egész dolgot felülről. Látom az Isteneimet, Ő szereti az embereket, akik velem együtt élnek. Kísérem az Isteneimet a többiek iránti szeretetében.

Szép életfolyamatunk van, a jó Istenhez fordulunk, és Ő odavonzz mágához. Azt mondja, hogy csalódást csalódásra küldök, üres maradsz itt a földön és kitöltetlen, mert az enyém vagy. Akkor a jó Istennek ajándékozunk magunkat. Látjuk, hogy ez az Isten szereti a társunkat. Ha nézzük a jó Istent, látjuk, hogy szereti a társunkat. Elkísérjük a jó Istent a társunk iránti szeretetében. Ezt nem lehet mindig megérteni. De lehet Istent kísérni azokhoz az emberekhez, akiket szeret. Kedves barátaim, ez egy keresztút. Ez a tulajdonképpeni élet. Ez egy keresztút, de boldoggá tesz. Ez munka, de lehetséges. Olyan, mint egy körforgás.

Szeretek egy embert. Ez az ember csalódást okoz nekem. Most magasabbra emelkedem, fel a jó Istenhez. Mondom az Istenemnek, hogy ez az ember csalódást okozott nekem. Isten azt mondja: Gyere hozzám. Az enyém vagy. Akkor pihenek Istennél. Isten azt mondja: Te, valami szépet mutatsz nekem! Nézd, itt van valaki, akit szeretsz. Ez az az ember, aki nekem csalódást okozott. Azt mondom Istenemnek: Micsoda, őt szereted? Akkor a jó Isten nevet: Természetesen. Nem szereted te is őt? Gyere, szeressük őt együtt.

Így hódítjuk meg az egész világot. Ha ezt harminc éven keresztül csináljuk, akkor nincs már senki, akit ne szeretnénk. Azt gondoljuk, hogy na, akkor most összejött. És kopognak az ajtón. „Legjobb” barátunk jön be, és tudjuk, hogy az egész újra megy tovább. Ez a szeretet útja. De itt vannak különbségek, és valóságos növekedés. Vannak, akik erősek a szeretetben, és vannak rosszul nevelt gyermekek.

Nézzünk tovább, fel a mennyei Atyához. Az Istenünkhöz való jutás módja az, hogy valamit elengedünk. Ezért prédikálok olyan ritkán arról, hogy Isten szereti Önöket. Ez bizonyos tekintetben nem használ semmit. Ha azt mondják, hogy Isten, te szeretsz engem, ez ebben az összefüggésben nem segít. Itt először az segít, ha valamit, ami nekem egészen fontos, elengednem, és akkor üres lesz a kezem. Akkor érzem. A mi utunk a kegyelmi tőkébe adott áldozat. A Szűzanya azt mondja: Ajándékozzál nekem valamit. És akkor ajándékozunk neki valamit. Megéljük azt, amit Schönstattban háromféle zárándokkegyelemnek nevezünk. Elengedek valamit, és odaajándékozom a Szűzanyának a háziszentélybe, és ő megajándékoz az otthonosság kegyelmével. Érzem, hogy Isten szeret engem.

Megajándékoz a lelki átalakulás kegyelmével. Elviselek dolgokat, amiket különben nem viselnék el. Vagy az apostoli gyümölcsözőség kegyelmét ajándékozza, és az életem gyümölcsöző lesz.

Most némely életrajzot figyeljenek meg. Itt van valaki, akit Isten nagy hivatalra választott ki. Természetesen ez veszélyes, mert holnap büszke lesz, és gyengébb lesz. Akkor viszontlátásra. Ezért Isten felkészíti a magas hivatalra. Mit csinál? Hagyja, hogy alászálljon a poklokra. Harmadnapon újra feltámad a halottaiból. De ha most valami hasonlóságot figyelnek meg konkrét személyekkel, akkor az nem véletlen, hanem szándékos.

Megfigyeljük a kort. Felfedeztük, hogy elemi vágyódás van a jó Isten iránt. Néha egyszerűen áttör ez a vágyódás. Van egy másik oldal is, hogy Isten megérint egy embert, és egyszerűen magához vonzza. Van ilyen érdekes megtapasztalás a szent Egyházunkban. A Szentlélek megérint némely embert, és gyakran összejönnek, hogy imádkozzanak. Azaz a Szentlélek eltölt embereket, és megajándékozza őket Istenben való nagy örömmel. Egymásra találhatnak ezek az emberek, együtt imádkoznak, és megosztják egymással a jó Istenben talált örömeiket. Ilyen nálunk is van. Ez nagyon szép dolog, ha Isten szeretetének ilyen megtapasztalásait közöljük egymással.

Fontoljuk meg egyszer, és vizsgáljuk meg, hogy nem túl ritkán csináljuk-e ezt? Nem beszélünk-e túl keveset a jó Isten szeretetének megtapasztalásáról? Amit a karizmatikus mozgalom csinál, az számunkra is nagy jelentőséggel bír. Beszélünk egymással arról, ahogy megtapasztaltuk a jó Isten szeretetét.

Most nem egy keresztény kultúrában élünk. Egy gyökeresen elvilágosodott világban élünk. A sok szentkép a középkorból van.

A mi utunk az, hogy nem a szentképeket tartjuk szem előtt, hanem az egész emberi életet, az egész teremtetést, és hogy minden esemény mögött Istent lássuk. Látják, ezen a területen nagy megtapasztalásunk van. Megköszönjük a jó Istennek azt, amit napközben megéltünk. Ez úgymond a mi világnézetünk.

Van(nak), aki(k)nek szükség(e)(ük) van rá(nk)

Úgy gondolom, hogy ezt alkalmazzuk a házastársunkra. Mondok néhány utalást. Odafordulunk a társunkhoz. A jó Isten küldi a társunkat. Jöhet egy nehézség: kitérhetünk, megnövelhetjük a távolságot. Ez típusos kérdése. Az egyik, ha kitér, befelé menekül, a másik kifelé. Látják, nagy jelentőséggel bír, hogy a másik mögött a Jóistent lássuk, aki megszólít bennünket. Isten azt mondja: Szükségem van rád az ő számára. A házas-

ság feladat. Rendben van, hogy jól megvagyunk a házasságunkban. De a döntő az, hogy Isten azt mondja: Szükségem van rád.

Képzelsenek el egy mentőcsapatot. Elindulnak a hegyre, mert valaki balesetet szenvedett. Hirtelen azt mondja egyikük, az az érzésem, hogy számomra sokkal jobb lenne, ha egy szép beszélgetést folytatnék valakivel. Ülünk le és beszélgessünk egymással. Beszéljünk az emberi lét értelméről, a szeretet lényegéről. Itt találnám meg, ami engem betölt. Igen, mondja a csoport, és leülnek. És a beszélgetésükben mély közösséget élnek meg. Az egyik szereti a másikat. Mélyen belenéznek a szeretet lényegébe. És 2000 méterrel magasabban a többiek megfagytak. Miért beszélnek ilyen keményen? Mert mi, modern emberek, állandóan ki vagyunk téve annak a veszélynek, hogy becsapjuk magunkat.

Különös kegyelme a jó Istennek, hogy egy ilyen esetben a helyes döntést hozzuk meg. Itt egy egész egyszerű szabály van: az embereket, akiknek szükségük van ránk, előnyben kell részesítenünk. Fontosabbak, mint azok az emberek, akik engem boldoggá tesznek. Azért oda is szabad menni, ahol az embernek jó sora van. Figyeljék meg, hogy hol vezet engem a jó Isten ilyen módon. Hol vezet úgy, hogy azt mondja: Szükségem van rád ennek az embernek a számára. A lelki folyamat így néz ki: Szűzanya, odaajándékozok neked valamit a kegyelmi tőke számára. Odaajándékozom neked ezt a háziszentélyem kegyelmi tőkéjébe a családom számára.

Azoknak az embereknek a köre, akiknek szükségük van rám, nagyobb, mint hiszem. Egész egyszerű. Ha csak jól megy a sorunk, akkor kezdünk elaludni. Sok embernek van szüksége az imádkozásomra, és arra, hogy áldozatot hozzak. Ez áll mindenkire, akiknek családnapiakat tartunk. Van az embereknek egy nagy köre, akik ragaszkodnak hozzánk. Ez teljesen normális dolog. Ahogy egy anya a gyermekei számára jelen van, és ezt tesszük egyszerűen. Színház nélkül. Angyal vagy, úgy tudsz áldozatot hozni, mint Jézus a keresztfán, az életemben... Nem csinálunk színházat, hanem szenvedünk valami miatt, és akkor azt mondjuk, hogy itt szüksége van rám valakinek.

Akkor azt mondjuk a Szűzanyának: Miért mindig én? Menj azokhoz, akik a szövetségben vannak! Ők törekszenek életszentségre. Vagy: Küldd Tilmann atyához! Ő a foglalkozásánál fogva teherbíró. Hiányzik neki a kereszt, nincs felesége. Nem csinálunk patetikus színházat. De teljesen normális, hogy a jó Isten terhet küldhet nekünk.

Kentenich atya nekünk, férfiaknak azt mondta: Tanulj meg szenvedni panasz nélkül. Az igazi férfiasság egyszerűen ott függ a kereszten.

A nőknek valami mást mondott. A nővéreknek azt mondta: Az lenne a legrosszabb, ha a családukban már nem lenne panaszkodás. A férfiasság és a nőiesség nem egymástól elkülönülten más és más, hanem minden férfiban van női sajátosság is, és minden nőben férfias is. Ezért számunkra, férfiak számára is fontos lehet, hogy tudjunk panaszkodni, hogy kibeszélhessük magunkat, mert nőies vonásaink is vannak. Egy nő számára is jó lehet, ha panasz nélkül szenved. Hol a határ? Ott, ha a szomszédasszonyhoz megy. Ha az asszony a barátnőjénél panaszkodja ki magát, és nem a férjénél, mert az rossz cím.

Arról beszélünk, hogy nagy magától értetődéssel ajándékozunk valamit a Szűzanyának. Ekkor valami nagyon szép jön létre. Akkor szebb lesz az, hogy szeretünk. Ha mindegyikünk számolhat azzal, hogy a másik áldozatot hoz érte. Hogy képesek leszünk-e ezt tenni, ez nagy kérdés. Ez a mi kultúránkhoz intézett nagy kérdés. Ha a nagylelkűség egyszerűen odatartozik, ha a szeretet fájhat. Ha oda tudunk fordulni a másikhoz, akkor is, ha valami bajunk van vele. Megint a nagy családukra gondolunk. Odaajándékozunk a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe egy áldozatot, és ő törődik a mi embereinkkel.

De sokkal többen vannak, mint ahányat ismerünk. Nincs senki másuk, aki áldozatot hoz és imádkozik értük. Mit csinál a jó Isten? Megnehezíti a társam iránti szeretetemet. Most növekszik a szeretet a nehézség által. Ahol nehézség van, ott növekszik egy képesség. Aki az ágyban fekszik, nem tanul pluszba hozzá. Az érvényes a test és a lélek minden területén, hogy edzeni kell. Hogy történik, hogy a szeretetben eddük magunkat? Azáltal, hogy a társam az idegeimre megy.

Látják, itt a jó Isten vezetése van. Ez a természetes síkon és az isteni síkon is van. A természetes síkon nem veszem tekintetbe a saját szükségleteimet, és gondoskodom a másik jólétéről. Azt szeretném, hogy neked jó legyen. Ezért szívesen teljesítem újra meg újra valamelyik kívánságodat. Látják, ezzel növekszik a lelki erőm. Talán nem leszünk olyan erősek, mint a pápa, vagy mint az atyánk és alapítónk, de olyan emberek leszünk, akiknek erős kisugárzásuk van. Vagy mondjam azt, hogy régen ilyen embereké lettünk? Ha mi megérintünk valakit, az jól tesz neki. Kipróbáltak vagyunk a szeretetben, mert állandóan áldozatot hozunk a kegyelmi tőkébe. Ez a természetfölötti síkra is áll. Részt veszünk Krisztus keresztjében, ha áldozatot hozunk másokért, és ezt odaajándékozunk a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe. Egy lelki éghajlat jön létre, az isteni mosolygásnak megfelelő, amelyhez néha kapcsolódik az emberi sírás. Sok ember van, akiket

viszünk magunkkal. Van sok ember, akiért senki sem imádkozik, mert a rokonaik nem hívók, és az ismeretségi körükben sincs hívő. Sokakat közülük hozzátett Isten a mi nagy családjunkhoz.

Hogy erősek maradjunk az áldozathozatalban és a szeretetben, ezért a nehézségeink a legközelebbi közelségben vannak. Kedves asszonyok, ha egészen kedves férjünk lenne, abbahagynák az életszentségre való törekvést! Kedves férfiak, ha olyan feleségetek lenne, aki teljesen megfelelné kívánságaitoknak, akkor azoknak az embereknek a körében, akikért lelkiileg felelősek vagytok, nem tudnátok 50 embert hordozni, talán csak kettőt.

Vannak különbségek abban, hogy ki milyen erős Krisztus misztikus testében. Ha majd egyszer a mennyországban vagyunk, lesz egy gyűlés, és mondani fogják nekem: Hát Tilmann atya, ez az előadás jóakarátú volt (=de nem biztos, hogy erős, hatékony is... a szerk.). De meg fogjuk látni, hogy sok minden így van (=hogy pl. hordozunk másokat... a szerk.). A mennyországban sok emberrel fogunk találkozni, aki megköszöni nekünk (hogy hordoztuk... a szerk.), anélkül, hogy itt a földi létben ismertük volna. Ez egy bizonyos örömet okoz. Tudom, hogy van valaki, akinek szüksége van rám, és akiért kiállok a jó Isten előtt. És a szeretet fájhat.

A munka

A mi kapcsolatunk a munkához megváltozott. Régebben a munka benn volt egy szilárd keretben. Világos volt, hogy mi a dolga egy parasztnak, egy mezőgazdasági munkásnak, egy pásztornak. Egy tanító munkájának is megvoltak a világos körvonalai. Vagy a falusi vagy városi plébánosnak is. Új világban élünk. A munka állandóan változik. Nincs sok ember, aki egyszerűen ott marad az eredeti foglalkozásában. Tegnap hallottunk egy foglalkozás-váltásról. Ilyen állandóan megtörténik. Föltesszük a kérdést, hogy milyen az új viszonyunk a munkához.

Alkotó munka

A munka az, amit az ember a maga belsejéből fakadóan csinál. Itt van egy ember, személyiség, és cselekszik. Ezt nevezi Kantenich atya munkának. A munkának *ebbe a fogalomkörébe* beletartozik minden, amit az ember csinál. A kártyázás is. Mi a munka? Részvétel Isten teremő, alkotó, önmagát ajándékozó tevékenységében.

Itt az alkotásnak van egy mozzanata. Gondolkoznom kell. Létrehozok valamit, ami előtte még soha nem létezett. Például megnyerek egy kártya-

játékot anélkül, hogy lenne adom. Vagy valamit kedvezőbbben tudok megvásárolni, mint máskor normálisan. Vagy elbocsátok nem megfelelő, rossz munkatársakat. Van egy alkotó mozzanat. Valamit létrehozok. Valami létrejön, ami előtte nem volt.

Ez ott is megy, ahol egészen passzívan dolgozom. Például egy diák esetében. Itt van egy nehézség. Ő csak befogadja azt, amit előtte mások gondoltak. Ezért, ha tanulok, azt kell kérdeznem, mi érdekes számomra? Azaz felépítem a saját szellemi világomat. Többet tanulok, mint amennyit kell. Többet dolgozom, mint amit kell. Felfedezem, hogy melyik az az igazság, ami számomra fontos, érdekes. Itt vannak különbségek. Azon a téren, ami érdekes számomra, *többet csinálok*, mint amit kell. Ha a diák kiég, az azzal függ össze, hogy nem telik öröme a munkában.

Önmagában teljesen mindegy, hogy mit csinál az ember. A legfontosabb, hogy azt, amit csinálok, kicsit alkotó módon csinálom. *Jobban csinálom*, mint bárki más.

Munka másokért

A munkának mindig van társadalmi vonatkozása. A munkának mindig van alkotó eleme, és társadalmi mozzanata. Az egész a jó Istennel kapcsolatban van. Részt veszek Istennek alkotó és önmagát ajándékozó tevékenységében. Ez egészen egyszerű dolgoknál is megy.

Elképzelek egy vasutast. Ott van a sapkája műanyagból. Piros, zöld. Piszkos az arca. Látszik a ruházatán, hogy piszkos munkát végez. Ez egy plakát. És vidám tekintete van a férfinak. A szöveg így hangzik: Neki nem lesz unalmas, (mindig) eszébe jut valami.

Egy menedzser, aki a cégénél ezt – az alkotó elemet és a társadalmi vonatkozást – erőteljesen bevezette, elmagyarázta egy előadásban. Munkásai mindegyikének van két célja. Ezen sokat kell dolgozni, nem megy 5 perc alatt. Keresztülmegy a gyára udvarán, és találkozik egy targoncavezetővel, és azt kérdezi: Mik az Ön céljai? Azt feleli: Két célom van. Ha a raklapokat felemelem, nagyon óvatosnak kell lennem, hogy a rakományt ne sértsem meg. A második, mindig beszélek a teherautó vezetőivel, mondok néhány jó szót, és akkor szívesen jönnek a vállalatunkhoz. Részvétel Isten alkotó tevékenységében. Ebben a példában gondoskodik a targoncavezető arról, hogy jó legyen a munkája, és a teherautó-vezetőkkel személyes kapcsolata legyen. Istenről nincs szó.

A munkához való hozzáállásunk

Egészen egyszerű munkáknál csinálhatok valamit jobban. Egy jó szakácsnő nem csak azt főzi, amit mindig főzött. Mindig kísérletezik is. A férj örül annak, ha a felesége valami újat főzött. Ez annak a kérdése, hogy hogyan fordulok oda a munkámhoz. Most ezt csinálom. Jó akarok lenni. Törődöm az apró dolgokkal. A schönstattiak jobban dolgoznak. Ezért felüdülnek a munkájukban.

Egy fontos folyamat van. Odafordulok a munkához. Nem hagyom, hogy azt dolgozzam, amit csinálnom kell, hanem csinálom, amit csinállok, mert akarom csinálni. Nekem most egy előadást kell tartanom. Itt van egy kibontási hét, és van egy terv. Nem mehetek el sétálni az autóval, hanem itt kell ülnöm, és előadást tartanom. Erre van két lehetséges reakció. Reagálhatok, mint egy rabszolga. Azt mondhatom: Ezt kell. Vagy ez valami cukor, ha kell még a munkáról beszélnem, az igazán valami különösen szép.

Ugyanazt a munkát tehetem egy más belső tartással. Mondhatom azt, hogy nekem szabad. Akkor ugyanazt csinálom, de más a tartásom. A munkával állok szemben, és belsőleg szabad vagyok. Akkor lehetséges egy belső öröm. A rabszolga nem tud örülni. Egy szabad ember örül.

Vizsgálják meg, hogy mi mozgat bennünket a munkánál. Nagyon gyorsan jön a rabszolgai hozzáállás. Ezt is meg kell még csinálnom, meg azt is... Akkor hajszoltakká válunk. A döntés a szívemben születik. Vagy azt mondom, hogy akkor megcsinálom még ezt, azt és am azt. Magam döntöm el, hogy milyen jó dolgom van. Ez fontos lépés. Mindig kicsit jobban dolgozunk, mint kell. A munkánk minőségét nem a viszonyok, hanem mi határozzuk meg.

Ezt egy találkozásnál is megtehetem. Egy emberrel való találkozásnál lehetek jóságos, barátságos. A számára végzett munkát végezhetem jól, vagy odafordulhatok belsőleg hozzá. Ez egy belső mozgás. És akkor szabad vagyok. Itt van egy csomó munka. Nem dolgozunk többet annál, mint amit a belső szabadságunkból fakadóan el tudunk végezni. Most a munka azon nagy tömegéről beszélek, ami jön, jön, jön. Elkezdek a munkában sietni, rohanni. Hagyom, hogy mind jöjjön. Megnézek egy ügyet, és azt mondom: Jaj, de sürgős, majd később intézem. Tehát nem a munka mondja meg nekem, hogy fontos, hanem én. A nyugalomnak ez a pillanata nagyon fontos, amelyben eldöntöm, hogy mivel foglalkozom.

Például iskolában, egy osztályban vagyok. Kis káosz van. Egyidejűleg a házi feladatokat is meg kell nézmem. Van még néhány gyermek, akiknek különösen szükségük van a figyelmemre, mert lélekben szegények. Jövök

az osztályba, az első, nem kell sokáig gondolkoznom, mi a legfontosabb, ez mindjárt jön. Mielőtt cselekszem, kicsit visszahúzódom és döntök.

Konferencián veszek részt. Több dologgal foglalkozunk. Valamilyen ügyről van szó. Valaki tett egy javaslatot. Az illető személy fontos nekem. Ha a javaslatára pozitívan reagálok, az segít neki, előmozdítja, és a ventilátor túl hangos, és éhes is vagyok. Most döntést hozok. Uram, XY magyarázza el még egyszer a javaslatát. De van valami, ami még fontosabb, mint az Ön javaslata, a ventilátor túl hangos. Nem tudom, hogy van ez Ön-nél, én most éhes vagyok. Hozzunk most döntést? Most beszéljünk az illető úr javaslatáról, vagy evés után? A teendők rendjét, sorát meg lehet határozni és fogalmazni. Akkor senki se haragszik meg. Az emberek mindig hálásak, ha tudják, hogy megy tovább. Például most J.-nek van ilyen kérdése. Hallotta, hogy a zarándok Szűzanyáról szeretnék beszélni, és most a munkáról beszélek. Most meg kell neki mondanom, hogy még fogunk a zarándok Szűzanyáról beszélni, akkor jobban érzi magát. Tudja, hogy a szívügyéről még lesz szó. A munka rangsorát meg lehet határozni. Ebben részt vehetnek mások is. Ezt saját magánál is megteheti az ember. Egy pillanatra csöndben van, és utána megmondja, mi a fontos.

A nyugalom karizmája

Ha jól látom, vannak különböző karizmák. I. el fogja viselni, hogy róla beszélek. És a jó Isten örül annak, amit neki ajándékozott. A nyugalom karizmájáról van szó.

Képzeljék el egyszer I.-t, ahogy hajszott, rohanós. Elképzelhetetlen, ugye, és mégis az embernek az az érzése, hogy flegmatikus. Attól a pillanattól kezdve, hogy elkezdünk egy dologról beszélni vele, megvan az az érzésünk, hogy teljes figyelmével jelen van, egészen itt van és befogad. De hogy gyorsan reagáljon, vagy ezt meg azt hirtelen csinálja, azt nem teszi. Ilyen volt Kentenich atya. Így éltem meg őt. Nagy nyugalom volt nála.

Nem térünk ki a nehézségek elől

A másik: Kentenich atya azt mondja magáról, hogy sohasem tért ki nehézség elől. Így élem meg I.-t. De nagyon sokan másokat is. Vannak emberek, akiknél az az érzésünk, hogy amikor beszélünk, tekintettel kell rájuk lennünk. Ha valamit akarunk tőlük, akkor tekintettel kell lennünk valamire. Mert fáj a fejük vagy a lábuk, vagy nincs idejük, mert általában az élet nagyon nehéz... Nem kérhetjük meg egyszerűen valamire. Ezen az ember általában nem gondolkozik el, hanem helyesen reagál. Vannak, akik

egy bizonyos túlérzékenységet sugároznak ki magukból. Amikor munkát osztunk ki, általában azokhoz fordulunk, akiknek nincsen problémájuk. Ilyen társaságban az ember jól érzi magát. Ezért itt jól érzem magam. Itt senkire sem kell tekintettel lennem. Most azt gondolják, ugye, hogy ezt máskor se csinálja. De néha igyekszem.

Itt van egy nagy nyugalom, és nem térünk ki a nehézségek elől. Ezt lehet egy kicsit gyakorolni, edzeni. A nyugalmat lehet edzeni. Gondoskodom arról, hogy nyugalom legyen az osztályban. Erre nincs szükség hosszú időre, hanem belső tartásra.

Nem térünk ki a nehézségek elől. Van egy segédeszköz a döntéshez. Ha nem tudom, hogy a két út közül melyik a helyes, és az egyik kellemes és a másik kellemetlen, akkor a kellemetlen a helyes. A természet védekezik a kellemetlen ellen, és hátrébb helyezi. Ha egy kellemetlen út nagyon jó, a természetem lehúzza. A valóságban sokkal jobb, de lehúzom, abban a reményben, hogy a kellemes megoldás nyer. Ha a kettő egyformán jó, akkor minden valószínűség szerint a nehezebb út a helyesebb. Ezért nehéz nekem Magyarországra jönnöm, mert ez mindig tetszik. Néha a szép út a helyes. Legyünk készek, hogy a nehezebbet válasszuk.

Mindig valamivel jobban dolgozunk (mint előtte, vagy a megkövetelt-nél). Néha gondolunk azokra, akikért dolgozunk. Azokra is, akikkel együtt dolgozunk. Nem térünk ki a nehézség elől. Mielőtt elkezdenénk dolgozni, kis szünetet tartunk, és odafordulunk a munkához, és olyan jól dolgozunk, mint Rembrandt. Ne feledkezzenek meg arról, hogy a munka 8 órát tart. Ha a munka széppé válik, akkor napi 8 óra szép, és a hét folyamán 40 óra szép. Az is, amit otthon csinálok, szebb lesz.

Hogyan bánunk a televízióval

Az adás és a néző

Elkezdjük egy ismerős dolognál. A tévében gyakran gyenge minőséggel van dolgunk. Ha tévét mondunk, mindig két oldalt látunk. A kínálat oldalát, ami a tévéből jön és a nézőt. A tévével kapcsolatos beszédnél általában az adásról van szó és nem a nézőről. Ha a tévével való helyes bánásmódra nevelünk, ott is gyakran az adásról van szó. Azt mondják, hogy jól ki kell választani. Ez jó.

Most a nézőre tekintünk. Rembrandt korában, amikor festett, lehetett színeket, ecseteket vásárolni. Sokan vásároltak festéket és ecsetet. Ugyanabban a boltban, ahol Rembrandt. És csak egy Rembrandt volt.

Az, amit a tévé kisugároz, az a boltban levő festékek. Az a kérdés, hogy mit csinálunk ebből. Az egyik egy Rembrandt, a másik is jól gondolja⁴. Ez a döntő folyamat.

A tévzés mint alkotás

Mit tehetünk? Mit tehetünk annak érdekében, hogy aki szívesen festene, Rembrandt legyen? A fogyasztói társadalom embere sok időt fog arra szálni, hogy a legszebb festékeket, a legjobb ecseteket, a legjobb vásznat összekeresse. De ez nem olyan fontos. Az a fontos, hogy valaki tudjon festeni. Hogy megy a „festés”? Valamit megnézünk, befogadjuk, és a személyiségünk részévé válik. Ketten nézünk meg valamit, befogadjuk, és a házastársi szeretetünknek részévé válik. Mint család nézünk meg valamit, befogadjuk, és hozzánk, mint családhoz tartozik.

Mi az, ami számomra „érdekes”⁵

Az első pontnál maradunk, és akkor már a többi területre való alkalmazása egészen egyszerű. Megnézzük, kérdezzük: Mi az, ami számomra érdekes? A döntő szó így hangzik: a számomra, a mi számunkra. Egy szubjektív érdeklődési pontból nézzük. Ezt a képességet elsajátítjuk. Úgy nézzük, hogy válaszolni tudjunk arra a kérdésre: Mit láttál a tévében? Talán csak annyit válaszolok, hogy egy fát, közben pedig egy krimi volt, de engem a fa érintett meg. Nem úgy nézzük a tévét, mint az iskolában. Ott mindenről be kell számolni.

Egész kevés olyan valami van, amit saját magunkra nem tudunk alkalmazni. Szellemileg mindig tovább tudunk növekedni. Mi az, ami nekem érdekes? Normális körülmények között mindig így tesszük. Ha visszaemlékezünk, néhány dolog fontosnak tűnik számunkra. Gyakran egyetlen jelenet marad meg egy filmből. Ez probléma is lehet. Akkor ezt a problémát beengedjük a szívünkbe, és végigharcoljuk. Akkor gazdagabbak lettünk. Ha egy olyan jelenetet látunk, ami lelkileg nehéz nekünk, akkor az a gyenge pontunkon érint minket, talán ami rejtve volt számunkra. Ha emlékezünk erre a jelenetre, a gyenge pontunkat érinti meg. Ezt végigharcoljuk.

4 Tilmann atya ezzel a kifejezéssel olyasmire utal, ami nem igazán minőségi.

5 Sajátos kifejezés a Magyar Schönstatti Családmozgalomban: az „érdekes” szó nem erős ingerhatást jelöl, hanem azt a jelenséget, amikor belül valami megérint bennünket, ami igazi visszhangot kelt a bensőnkben, ami jelzi, hogy ennek a „valaminek” jelentősége van a személyiségünk, az életünk számára.

Kész lennék úgy, mint Jézus, a keresztre menni? A tényleges szabadság abban áll, hogy egészen odaajándékozzuk magunkat Istennek. Egy ilyen harc több napig tarthat.

Normális körülmények között a gyakorlatunk máshogy néz ki. Azt kérdezzük, hogy mi volt szép nekünk? Beengedjük a szívünkbe azt, ami szép volt, és újra megtaláljuk magunkat.

Érzik, hogy egy festőiskolában tanuló valaki és Rembrandt között különbség van.

Kentenich atya a dachau koncentrációs táborban volt. Előtte 4 hétre sötétzárkába zárták. Nagyon sokat fájt a feje. A legjobb barátai elárulták. 14 évig egyházi száműzetésben volt. Ezek kemény filmek voltak az életében. És állandóan növekedett.

Így csinálunk mi is a tévével. Dachauban Kentenich atyánk képes volt arra, hogy a Szűzanya gyengédségeit felfedezze. Olyan volt, mint egy gyermek. Mint egy boldog gyermek. Valamikor később azt mondta: Dachau úgy él az emlékezetünkben, mint egy darab mennyei boldogság.

Például: A barakkokban mindig harisnyában kellett járniuk, hogy a padló mindig ragyogó fényes legyen. Kentenich atya sokszor meg volt fázva. Ez a helyzet, hogy harisnyában kellett járni, rossz volt a számára. Némely papnak volt papucsa. Egy pap kapott egy második pár papucsot. Odaajándékozta Fischer atyának, Fischer atya tudta, hogy Kentenich atyának mi a problémája. Kentenich atya azt mondta: Tegnap kértem a Szűzanyától egy papucsot, és most hozod nekem. Így él egy gyermek. Természetesen kész volt arra, hogy az ügyéért meghaljon, de kér a Szűzanyától papucsot. Mindig így élte meg a különböző helyzeteket.

Egyszer, amikor Milwaukee-ban száműzetésben volt, azt mondta: Minden problémát a gyermekséggel oldok meg. Nincs egyetlen jelenet sem a filmben, amit ne tudnánk szeretetté átváltoztatni. Nem vagyunk Kentenich atya. Nem végezzük el az egyetemet, amíg nem jártuk ki a gimnáziumot.

Tévét nézünk. Megkérdezzük: Mi volt számunkra érdekes? Ez nem minden, de egészen fontos lépés. Kettesben nézünk valamit, kikapcsoljuk, mindenki elmeséli, mi volt számára érdekes. Megtudunk valamit a társunkról. Neki ez érdekes volt. Tévézünk a gyermekekkel együtt. Ugyanúgy. Együtt megnézzük. Mi volt érdekes, szép? Elmesélik a gyermekek, mi tetszett nekik.

Észreveszik, hogy ez semmi különös? Ugyanaz a gondolkodásmód, mint az esti imánknál.⁶ Amikor itt ülünk és mondjuk: köszönöm... Azt

6 A családnapokon – és sok családban otthon is – az esti imánál visszatekintünk a napra (a „filmre”) és kimondjuk, mi érintett meg bennünket különösképpen.

nézzük, hogy mi volt napközben szép. Mindaz, amivel találkoztunk, a jó Isten ajándékává válik, amit nekünk adott. Ez az új világ, az új Egyház.

Ha utazunk az utcákon, gyakran látunk keresztet. A középkor világa. Az egész világ keresztény volt. Ennek jelei voltak, a templomtornyok, a keresztek, a Szűzanya-képek. Néha a levegő is vallásos volt, amikor a harangok szóltak. Mindez szép, de már nem hatékony azért, mert a légkör már nem vallásos. Így ezek a jelek nagyon magányosak. Ezért az egész világot jellé tesszük. Vesszünk egy egészen normális tévéadást és megkérdezzük, hogy mi érintett meg minket, téged. Ez segítség lesz, hogy egymásra találjunk. Érdekes az, hogy mi érintette meg azt az embert, akit szeretek. Ugyanaz a családban a gyermekekkel. Este köszönetet mondunk. Ami megérintett, az egy ajándék.

A tévé szubjektív oldala, a hallgató oldala olyan fontos, mint az objektív oldal. Ez a különbség Rembrandt és a között az ember között, aki sok-sok szép festéket vásárol, de nem tud festeni. Mi Rembrandtok vagyunk ebben az esetben. De gyakorolnunk kell. Szép lenne.

Lakásunk, háziszentélyünk „személyes oldala”

A tévéről mondtuk, hogy a szubjektív érdeklődési perspektíva szerint nézzük. Ez a lakásunkra is érvényes. Lakásunk akkor szép, ha a dolgok egy történetet mesélnek el. Ez a helység történetet mesél el. Épp a keresztnél voltam az előbb. És most körülnézünk. Így van egy szép lakásnál. A dolgok történetet mesélnek el. Még tudjuk, hogy mikor vásároltuk őket, kitől kaptunk valamit ajándékba... Ez a háziszentélyünkre is vonatkozik. Láttam ott kis korsókat „nincs boruk” felirattal. Be lehet dobni ezekbe a hozzájárulásokat a kegyelmi tőkébe. De az is szép, ha a család minden egyes tagjának helye van a háziszentélyben. Ha mindenki egy jelet helyezett el a háziszentélyben. Vagy mindenkiről van egy kép, vagy mindenkinek szabad oda valamit betennie. Talán, ha már nagyobbak, van egy könyv, amibe beleírhatjuk az imaszándékainkat.

Egy háziszentély élő templom. Nem kell mindig mindenkinek mindent elmagyarázni. Az is szép, ha a barátainknak is, vagy a családcsoporthozunknak is van ott helye. Ez ugyanaz az elv. Képzelténél el egy templomot, ahol így csinálják.

Schönstattban a családok szentélyében jobbról és balról két nagy háló van, és ehhez a hálózhoz odaerősítettük az egyes háziszentélyek képeit. Természetesen ez német rend. Egy képnek sem szabad nagyobb lenni, mint ami a méret. Rend van. Tessék elmenni és megnézni, ami ott van. A dél-amerikaiak is jöttek, és nem csak a háziszentélyükről erősítettek fel

képeket, mint a németek, hanem magukról is. A nemzetközi Schönstattban nincs fegyelem. A németek örülnek és tanulnak. Ez egy nagyon szép gondolat, ez a szentély él, olyan, mint egy nagy dóm, amelyben oldalkápolnák vannak. Csak nagyon sok oldalkápolna van.

Van egy nagy könyv, ezt a németek Bécsből⁷ tanulták. Körülbelül ilyen sok irattartó, és minden családnak van egy lapja benn, és odaírta, ami neki fontos. Ezt egy háziszentélyben is megtehetjük. Létezhet egy olyan könyv, amiben a szép és fontos események vannak. Például a fiunk vizsgázott vagy unokánk született. Egyszerűen szép, ha az életünk láthatóvá válik. Nem azt mondom, hogy ezt meg kell tenniük, ez csak egy ösztönzés. Szép, ha egy lakás eleven, vagy ha egy háziszentély élő.

Passzív agresszivitás

Megfigyelhetjük magunknál vagy a környezetünkben, hogy létezik egy passzív agresszivitás. Ez nem nyilatkozik meg kifelé, de a méreg ott van a szívünkben. Olyan embernél, akinek mély az érzelemvilága, gyorsan bekövetkezik ez. Kifelé minden korrekt, belül szenvedünk egymástól. Az állapotot gyorsan leírhatjuk, „minden rendben van, mi pedig megbetegszünk”. Megbetegszünk egymástól.

Hibáságom, hibáságod

Újra s újra észleljük egymást és megsértjük egymást. Gyakran megsért bennünket a másik léte. Egy bizonyos állapot. A másiknak olyan gyengéje, amit nem tud megváltoztatni.

Idősebbek lettünk, elmúltak azok az idők, amikor önnevelés által megváltoztunk. Olyanok maradunk, amilyenek vagyunk. Azaz szenvedünk egymástól. Természetesen a fiatalok még megváltoznak, de mit csináljunk mi? Mi tudjuk, hogy már nem változunk meg.

Természetesen vannak emberek, akik hazajönnek és szabadságérzetük van. Egyik cipőjüket az egyik sarokba, a másikat a másikba dobják.

Vannak férfiak, akiknek a nyaka nagyon mozgékony. Ha kettesben elmegyünk sétálni, és beszélünk a nagyobb szeretetről, és a szeretet fájhat, akkor mindjárt fáj ez a szeretet a feleségnek. Ismerjük magunkat/egymást, valószínűleg még sokáig így fog maradni, mindaddig, míg a baktériumok hatására meg nem merevedik a nyak. Akkor a szemek vándorolnak. Barátaink, ez az élet.

7 Az osztrák Schönstatti Családmozgalomtól.

Ha a háziszentély a hálósobában van, akkor lehet listát csinálni: Édesem, ez marad... És leírjuk, mi marad. Nem mondom, hogy kell. Mit csináljunk ezzel?

Visszahúzódnunk vagy dolgozunk?

Az egyik út a rezignáció, és ezzel összeköttetésben bizonyos keserűség. Egy passzív agresszivitásnál már nem lehet mindig erről beszélni, hiszen nem változik meg semmi.

Mit csináljunk? Most kezdődik a munka. Itt szentté válik egy házaspár vagy nem. Vagy szentté válik az egyes házaspár vagy nem. Megjelenik előttem egy asszony képe, aki sokat szenvedett a férjétől. A nő Schönstathoz tartozott, a férfi nem, ő járta a maga útját. Ez nem volt nagyon szép. A nő szentté vált, mert újra és újra harcolt a szeretetért. Itt kezdődik az egyetem, a házastársi szeretet egyeteme. A csalódás nem visszavonuláshoz vezet, hanem újra és újra a társ melletti döntéssé válik. Minden alkalommal olyan, mintha egészen újból összeházasodnának. Csak ezúttal nem egy tévedéssel, hanem a valósággal. Így növekszünk mint személyiség.

Az, ami régebben volt, gyakran illúzió volt, vagy pszichológiailag korrektül: kivetítés, projekció. Minden férfiban van a nőre vonatkozóan – és fordítva – egy kép, kívánság. Ezt belevetíti a társba és kizsákmányolja. Úgy kezeli a másikat, mintha egy álmkép lenne. Ha a másik ebbe belemegy, hagyja, és úgy viselkedik, hogy megfeleljen ennek az álmképnek, akkor a személyisége szétrombolódik.

Vannak, akik maguk is észreveszik, hogy ez az álmkép nem létezik. Hogy a társ nem felel meg ennek a képnek. Akkor jön a rezignáció. Ezzel a rezignációval összeköttetésben van egy agresszív alaphang. Egyszerűbben mondjuk: kicsit keserűvé válik. Nagyon jól megfigyelhetjük, ha egy tapasztalt házaspárt megfigyelünk egy esküvőn. Azt mondja valaki a tapasztalt házaspárnak: Nem szép, ahogy ők ketten szeretik egymást? Milyen felelet jön a tapasztalt házaspártól? Ha azt válaszolják, hogy még ők is megtanulják majd, ez a rezignáció hangja, a passzív agresszivitás szava. Azt mondják: „majd ők is”.

A szentséghez vezető út, hogy egyre inkább észrevegyem, hogy a másik egyáltalán nem az, mint amit gondoltam, hanem ő ilyen. Nem egy kicsicával házasodtam össze. Jaj, de szép, ugye? Szimpatikus. Ma talán ilyen. De holnap milyen lesz, azt nem tudom. Most kezdődik a munka. Most beharcolom magam abba, hogy a másikat újra és újra elfogadom, és így leszünk szentek.

Hogyan válik valaki szentté, aki nem házas? Ha Isten könyörületes, akkor paptársai vannak a saját közösségében. Én nem dolgozhatnék a családoknál bizonyos paptestvéreim nélkül. De jó társaságban vagyok. Egy szent jezsuitát, Szent Johannes Bergmanst megkérdezték, mi számára a legnagyobb vezeklés. Azt válaszolta: A közösség.

Mi a te legnagyobb vezeklésed? A férjed, a feleséged. Ez fontosabb, mint a lelki napirend. Utóbbiba azokat a gyakorlatokat vesszük be, amelyek szimpatikusak nekünk. Jófeltételnek csak azt választjuk, ami tetszik.

Kentenich atya gyakran mondta tréfásan, de komolyan gondolta: Mit mondok a másiknak? „Életszentségem eszköze, dicsértéssel mindörökre!” Most elkezdek Istennel beszélni, beszélek Vele az életszentségem eszközéről.

Megnyílunk egymás irányában

Nagyon fontos. Nem húzódunk vissza, hanem összefövünk. Barátaim, és arról lehet beszélni. Időt szakítunk egymás számára, a gyermekek a hűtőszekrényben⁸, a szokásunk szerint. Azt mondjuk: Mondj valamit! És akkor az egyik mond a másiknak valamit, elmondja, ami fáj. Nem is hiszik, hogy mit tud a társuk. A társuk sokkal többet tud annál, mint amit hisznek. Ha ilyen szorosan együtt élünk, ahogy nálunk van... A férfiak nem tudnak olyan sokat, mint a nők. A nők még azt is tudják, hogy milyen parfümöt használ a másik nő. Ha valamit el akarunk rejteni, az a passzív agresszióhoz vezet.

Azt mondjuk, időt szakítunk, és mondjuk: Mondj nekem valamit, mondd el, mi az, ami fáj. Egy ilyen beszélgetésnél úgy helyes, hogy egy alkalommal mindig az egyik beszél, és egy másik alkalommal fordítva. Nem egy beszélgetésben oda-vissza, mert akkor harcolunk.

Elmondja nekem a társam, hogy mi az, ami fáj neki. Azok nem mindig olyan dolgok, amikről azt hiszem, hogy rosszak. Ez az érdekes. Ha kő van a cipőmben, az fáj. A kő formája mindegy. Gyakran egész apró dolgokról van szó, olyanokról, amit nem tudok megváltoztatni. Ezt jelenti a passzív agresszió, a másik olyan valamit tesz, ami nekem fáj, vagy zavar, vagy nehéz szenvedést jelent számomra.

Magasabb szinten lévő szeretet

Hogy megy most tovább? Elkezdődik a harc egy magasabb szinten mozgó szeretetért. Megmondom a másiknak, hogy amit itt csinálsz, az nekem fáj.

8 A „hűtőszekrény” képe azt jelenti, hogy határozottan a gyerekeink tudomására hozzuk, most mi beszélünk egymással, ne zavarjatok.

Elfogadom, hogy fájdalmat okozok a másinak. Most azt mondom, hogy bocsánatot kérek tőled. Nem azt mondom, hogy ez soha többet nem fordul elő, mert tudom hogy ez nem így lesz. Azt mondom, hogy sajnálom, és bocsánatot kérek tőled. A másik azt mondja: Megbocsátok neked.

Ha legközelebb beszélünk egymással, akkor a másik irányban történik. Akkor a társam mondja nekem, hogy mondj valamit. Akkor én kérek bocsánatot, ő pedig megbocsát, de egy beszélgetés mindig egy irányban folyjon. Akkor a társunk szeretetének a nagylelkűségéből élünk vagy a megbocsátásából élünk. Látják, ez egy magasabb szinten lévő szeretet. Ez egy olyan szeretet, ahogy Isten ajándékozta nekünk a szeretetét. Mert ez olyan szeretet, amely megbocsát, és ez munka.

Most a kegyelmi tőkénkre gondolunk, akkor is odaajándékozom a társamnak a szeretetemet, ha nagyon nehéz. Ezt odaajándékozom a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe. És a háziszentélyünk ebből a nagylelkű szeretetből él.

Krisztushoz közelebb kerülni...

Ki a Krisztus számomra?

Hordozzuk magunkban a kérdést.

Veszünk egy lapot, és leírjuk: Jézus, te vagy számomra.

Hogyan „férközhetünk” közel Krisztushoz

Az evangelizáció első lépcsőfoka a háziszentély. Jön a Szűzanya és azt mondja: Ajándékozz nekem valamit! És ajándékozok neki valamit. És akkor ő ajándékoz nekünk valamit.

Itt kezdődik el az evangelizáció. Azzal, hogy kéri, ajándékozzunk valamit a kegyelmi tőkébe.

Miért? Mert egy egészen önző világban élünk. Ez a világ vásárol, zabál, tévét néz, demokratikus, mindig dönt, mindig azt mondja: én, én, én, én. Ha ezzel a világgal a kereszténységről, Krisztusról beszélni akarnak, akkor ez a világ azt nem képes megérteni.

Ezért a legfontosabb, hogy megtanulja, hogy a Szűzanyának ajándékozzon valamit. Létezik egy olyan terület, ahol ajándékozni kell. Akkor kapunk valamit. S mi ez? A háziszentély. Ott ajándékozzunk, ajándékozzunk, ajándékozzunk valamit a kegyelmi tőkébe, a „kis korsóba”. Ajándékozzunk, ez a mi filozófiánk. És ez szép. Egymásnak a családban ajándékozzunk virágot, és segítünk, és akkor szép lesz.

Akkor, amikor tudják mi ez, érzik, ízlelik mi ez, akkor lehet Jézusról beszélni, mert nála ugyanarról van szó. Jézus odaadta magát számunkra. Ezért mondjuk, hogy a szentélyben Krisztus újra megszületik. A szentélyben olyan ember van, aki egyáltalán eljutott odáig, hogy meg tudja érteni Krisztust. Az alapvető katekézis a kegyelmi tőkébe adott hozzájárulás. Ez kutatás, nem tanítás. Ezt próbálni kell. Ha az olyan embernek, aki annyira önző, Jézusról mesél valaki valamit, azt, hogy Isten szeretete hozzánk jön, nem tudja mi ez, mert itt piac van, kifizetem az árut és viszem. Miért nem volt boldog a mennyországban? Miért jött? Menjenek a sétálóutcába, ott legfeljebb egy reklámajándékot adnak ingyen. Ilyennek mondjuk azt, hogy mindent ingyen adott? Önmagát a keresztfán? Ezt nem képes megérteni, kínai neki. Háziszentélyre van szüksége. Adok valamit a Szűzanyának. Tenni kell, nem tanítani. Aki nem csinálja, nem érti. Aki nem mászik hegyet, nem érti meg. Ezt csinálni kell. Aki nem csinált még „kalandos üdülést”, nem érti, mi ez, ha arról beszélnek.

Szeretni kell, és akkor tudjuk, hogyan megy. Itt a Szűzanya és azt mondja, hogy ajándékozz valamit. Aki semmit nem ajándékoz oda, nem tudja azt, hogy mit jelent, hogy Isten nekünk ajándékozza a Fiát.

Igen, a Szűzanya jön, szép helyet készítünk neki, odaajándékozunk valamit, valamit szebbé teszünk. A Szűzanya jön és odaajándékozunk valamit, és megtapasztaljuk, hogy ez milyen szép. Ez az ember természete, amit tönkretettek manapság.

Fogyasztói társadalom és háziszentély

Amikor reklámozok valamit, akkor nem mondhatom, hogy minek kell neked ez a készülék. Alakítsd magad a szabadidődöt! Minek egy hanglemez vagy CD? Csak olyan embereknek kell, akik nem tudnak énekelni. Minek kell neked televízió? Csak olyanoknak kell, akik nem tudnak a családban játszani. Minek kell neked egy diktafon? Ez csak olyan embereknek való, akik nem tudnak ceruzát tartani. Barátaim, ez nem megy, így nem lehet valamit reklámozni. Mit jelent ez? Azt, hogy a reklámozással az embereket szükségszerűen fogyasztásra nevelik.

Egy háziszentély az, ahol érezzük, hogy a Szűzanya ott van nálunk. A háziszentély, ahol a Szűzanyának egy áldozatot ajándékozunk és Krisztushoz hasonlóvá válunk. Egy háziszentély, ott van a Szűzanya-képe, és mindketten ott ülünk naponta néhány percig, kipihenjük magunkat és iszunk egy pohár bort. Minden nap? Igen. Minden nap negyed órát. Jaj.

Hogyan fordulunk az embertársainkhoz

Kritizálás

Egy jó szó, és az emberek kinyílnak, kivirágoznak, de félelem van jelen. Aki megnyílik, az sebezhető. Milyen egy jó szó? Ennek a szónak igaznak kell lenni, ez nagyon fontos. Ne csak udvarias legyen, hanem igaz. Csak azt mondjuk, amit valóban gondolunk. De amit gondolunk, ki is mondhatjuk. A mai korban nagyon sokat kritizálnak. Ez demokratikus kor. Ezért az újságokban nagyon sok a kritika. Ez jó, mert egyben bizonyos felelősségvállalás jut kifejezésre. A kritika a közös felelősség jele. Ez egészen sajátos terület.

A kritika haragos is lehet. Ez elsősorban azoknál az embereknél van, akiknek gyenge az öntudatuk. Akinek gyenge az önérzete, szívesen szidja a többieket, ez egy kicsit emeli őt. Most valami másról beszélünk. A töviseket rábírhathatjuk, hogy virágot hozzanak, azáltal, hogy megnézzük a töviseket, és hiszünk abban a virágban, ami bennük rejtőzik. Ezt meg lehet tenni. Ezt a munkát először is egyedül végezzük. Hiszek a virágban, ami ebben a tövisben rejtőzik. Akkor nem az a kérdés, hogy mit mondok, hanem mit gondolok. Ha valakiről nagyot gondolok, ő azt érzi, és jót tesz neki. Természetesen mondok egy jó szót, de a gondolat fontosabb.

Hogy jutunk ilyen jó gondolatokra? Az első, hogy nem engedjük meg magunknak a negatív gondolatokat. Ezek olyanok, mint amikor az orrunkat turkáljuk. Ez nem baj, nem bűn, ha valaki nem az előadáson, hanem otthon egyedül csinálja.

A negatív bírálás

A gondolatainkkal a másik ember hibáiban turkálni, ez mind a kettőt tönkretesz. Azt is, aki gondolja, és azt is, akiről gondoljuk. Természetesen olyan gyorsan nem hal meg az ember, de valami kárt okozunk. Olyasmi jön létre, mint egy mérgező légkör. Valami olyan atmoszféra, ahol az emberek közötti légkört a gyűlölet alakítja. Van örömteli atmoszféra is. A légkör nagyon erős dolog. Emlékszem, utaztam este vonaton, és jött egy csoport fiatal, látható volt, hogy kirándultak, és mindig egy szót kiáltottak: Örülünk, örülünk. Néhány perc után az egész kocsiban ilyen hangulat volt.

Sajátos hangulat van ma. Egy idézettel írom le: „A problémákat komolyan kell venni. Nem szabad a problémákat a szőnyeg alá seperi. Ki kell mondani a dolgokat.” Elég azt válaszolni: Miért? Senki nem tudja. Talán itt egy filozófia érvényesül, a koszban való turkálás, és azt gondol-

ják, ez szép? (És erre természetesen nincsenek kész megoldások, és kész receptek, és nem lehet könnyen rájönni.)

A tragédiairás

Van az önsajnálát bizonyos légköre, a tragikum bizonyos légköre. A régi görögök nagyon szerették. Mi a tragédia? Színház. Mutat egy embert két kötelesség közötti konfliktusban. Vagy itt egy fiatalember, aki szeret egy fiatal nőt. Szeretné feleségül venni, de szereti az anyját is. A lány azt mondja: Én hozzád megyek felségül, nem az anyádhoz. Ha ő is veled jön, nem megyek hozzád. Az anya azt mondja: Ha elhagysz, megölöm magam. Az ilyesmit nevezik konfliktusnak. A lány azt is mondja, ha nem veszel el feleségül, megölöm magam. Szegény fiatalember. Mindegy, mit csinál, az egyik meghal. Ez a tragédia.

Humorosan mondtam el, de a görögök ültek a színházban és sírtak, amikor a tragédia volt, jaj, de szép, jaj, de szomorú, jaj, de tragikus ez az élet. Azt gondolom, hogy a tragédia mint művészeti forma csodálatos.

De ha egy egész normális ember „tragédiáíróvá” lesz, akkor ez tragikus. Sokkal egyszerűbb az életünk. Védekezünk ez ellen a gyerekes drámaiság ellen. Miért gyerekes ez? Mert egy gyermek a gyámoltalanságával hívja fel magára a figyelmet. Ezt gyakran mondtam Önöknek. Aki gyámoltalan, gyakran játszik ezzel. Egy vak keresi a tollát, látják, én vak vagyok, és megvan. Most játszom a vaksággal. Nagyon sok vak van, aki vakot játszik, sok gyámoltalan gyermek, akik megjátsszák a gyámoltalanságukat.

Az anya pedig segít, mert „nem tudja” felhúzni a cipőjét. Az anya azt is mondhatná: Húzd fel a cipődet, két perc múlva indulunk. És ha a gyermek nincs kész, akkor itt marad. A következő alkalommal már fel tudja húzni a cipőjét. Sok anya megengedi a gyermekének, hogy színházat játsszon vele, mert szívesen segít.⁹ Sok beteg megjátssza a betegségét. Ez egy hazug világ.

Mi mondunk egy jó szót és a rózsák kivirágoznak. Egyszerűen számolok azzal, hogy „ő ezt tudja”. Barátaim, ez elég kemény, de így vezetünk embereket.

Egy olyan korban élünk, ahol az Egyházban a betegséget nagymértékben témává teszik. Van valaki, aki kifejlesztett egy gyógymódot. Beszélnek *valamiről*, de egyúttal egymással is beszélnek. Együtt és egy témáról. Itt az az alapelv érvényesül: A zavaroknak előnyük van.

9 Nem azt teszi, ami a gyermekének jó, hanem azt, ami neki magának esik jól.

Igen, ez érvényes a betegekre. Értik, ha valaki beteg, a lábai betegek, akkor nem vihetem sportolók közé, és nem mondhatom neki, hogy eddzel. Ez nem megy. Ha betegek a lábai, kórházba kell mennie. Szüksége van rá.

Olyan korban élünk, ahol a betegek nagyon fontosak és a betegség nagy téma. A beteg a középpontban áll. Ez nagyon szép. Nem kell dolgozni, nem kell azért dolgoznia, hogy sikert és elismerést szerezzen, csak betegnek kell lennie. „Te nem tudod, mi ez!”

Jött egyszer egy fiatal fiú valahol a világon 35 évvel ezelőtt és azt mondta: „Átya, gyónni akarok, de azt meg kell mondanom, hogy neurotikus vagyok.” Nem kezdtem imádkozni a neuróziséért, hanem azt mondtam: „Ismerem ezt.” „De atyám, nem ismeri, nem tudja mi ez.” „Ez normális dolog, nekem is van.” Így beszélünk. Színházat akart csinálni, és én mindig mondtam, hogy ez normális. Mondja el az orvosnak, és csinálja, amit az orvos mond. Nem az orvos az, aki valamit csinálni tud, hanem Ön. És most kérem szépen, tessék gyónni. Végül elment és soha többé nem jött vissza. Barátaim, ha valaki hozzászokik ehhez a játékhoz, többé nem akar dolgozni, játszik a neurózisával. Az Egyházban sok irgalmas ember van, ezért sokan vannak az Egyházban, akik játszanak a betegséggel. Ez az élet.

Mondunk nekik egy jó szót, és megpróbáljuk felfedezni a nagyságukat. Egyszerűen megnézzük őket, lehet, hogy beleszerettek a betegségükbe, mi meg beleszeretünk az egészségükbe. Mind a kettő lehetséges. Valamikor egyszer mi leszünk az erősebbek a jó szavunkkal. Mi leszünk az erősebbek, de barátaim, ez munka.

Ezért írtam ide fel T. szavát: Olyan jó élni!¹⁰ Amikor reggel felébredt, mondta. Ez a szó sok egyházi körben eretnokség. Ilyesmit nem szabad mondani.

Önző és önzetlen szeretet

Egy jó szót mondok. Mi ennek bennünk a feltétele? Ez feltételezi, hogy egy kicsit önzetlenek vagyunk. Leírom a folyamatot: Összeülünk emberekkel, bennem egy várakozó álláspont van. Milyenek hozzám? Ez egészen normális. Hogyan hatok rájuk? Milyen a hatásom a körben? Megnézem ezt a magatartásomat. Majd megváltoztatom 180 fokkal. Ezt lehet. Most már azt mondom: Érted vagyok! Nem azt várom, hogy ő legyen itt a számomra, hanem én fordulok oda a másikhoz, és azt mondom: Érted vagyok. Ez aztán az én belső álláspontommá, tartásommá válik. Ilyen egy-

10 Az egyik családból az egyetemista fiú tette ezt a kijelentést, Tilmann atya fölírta a táblára.

szerű ez. Nem vagyok már az a gyermek, aki vár valamit, hanem apa vagy anya vagyok, aki gondoskodik a gyermekekről.

Néha a szülők is lehetnek a gyermekeikkel szemben ilyen elvárással. Akkor ez a gyermek kis zsarnokká válik. A szülők azt várják, hogy a gyermek jó legyen hozzájuk, azt kérik, várják tőle, hogy jó legyen velük. És ennek megfelelően viselkednek a gyermekükkel való kapcsolatukban.

Emlékezzünk az áruházi történetre. A gyermek megfogta a mozdonyt, és a szívéhez szorította. Az eladó azt mondta: Ez szép, milyen szép mozdonyt választottál magadnak. Az anyának azt mondta: Ez a mozdony 15.300 Ft-ba kerül. Ez egy modellbolt volt. Az anya: Ezt most nem akarom. Eladó: Akkor vissza kell tenni a polcra. A gyermek nem akarta visszatenni, konfliktus lett belőle.

Az anya azt mondta, hogy elvenni nem szabad tőle. Akkor kiszakítják a szívének egy részét a testéből, nem szabad ilyen erőszakot alkalmazni. Sokan odajöttek és vitatkoztak, végül hívtak egy pszichológust. Ő azt kérte, hogy hagyják egyedül a gyermekkel, aztán egyedül bement a gyermekkel egy szobába. 1 perc múlva nyílt az ajtó, kijött a pszichológus és a gyermek is, és a mozdony ott volt az asztalon. Hogy csinálta? – kérdezték. Az egész tudásomra szükség volt – válaszolta. Azt mondtam, hogy háromig számolok, és addigra tedd a mozdonyt az asztalra, különben kapsz egy olyan verést, amelyet még nem kaptál.¹¹

Az igazság szava

Egy jó szó, és az emberek kivirágoznak. Ez a szó mindig az igazság szava is.

Nagyon fontos, amit most mondok. Gyakran nem akarunk senkit megsérteni, mert apostoli helyzetben vagyunk. Valami kedveset mondunk, mert mint apostolok akarunk dolgozni, a szeretet apostolaiként. De nincs szeretet igazság nélkül.

Mi az, egy jó szó? „Azt gondolom, túl fontosnak veszed magad.”

Mi ez, egy jó szó? „Azt mondom, itt egy nagy probléma van. En azt gondolom, hogy nem nagy probléma van, hanem lusta vagy.” Egy jó szó az igazság szava. „Azt nem látom, azt látom, hogy egoista vagy, kis barátom. Ez így nem megy, elfogadhatatlan, de szeretlek.” Ezt nem kell mindig hangosan mondanom, de a szívemben igen. Szeretlek, lusta disznó vagy, egoista. Nem

11 Általában lelki erővel irányítjuk a gyermekeinket. Vannak azonban élethelyzetek, melyekben – s különösen félrenevelt gyermekek esetében – a fizikai erő alkalmazását nem lehet, nem szabad kizárni.

játsszuk velük a kis játékukat. Először az igazságot mondjuk, ehhez hozzákapsoljuk a szeretetet. Egy jó szó mindig az igazság szava.

Az áldozat is hozzákapszolódik, mert ez nehéz. Sokkal könnyebb udvariasnak lenni. Az általános udvariasság légkörében megmaradni. Ez az általános szeretetreméltóság légköre rögtön létrejön, mindenki kedves mindenkivel. Igazi áldozatot kíván, hogy kimondjuk az igazságot. De akkor a szeretet mélyül. A hazug udvariasság szétrombolja a szeretetreméltóságot.

Feltételezem, hogy valamilyen kapcsolat van köztünk. Megmarad a problémája. Keményen megmondtam az igazat, de a szívemben itt van a szeretet, vagyis elfogadom a másikat. Itt van a hibája, de a barátom. Minden házat felgyújt. Ez a hobbija. Akkor mondom neki: Ez disznóság, gyermek vagy, nem lettél felnőtt. Kitérsz az életed nehézségei elől, és gyújtogatsz. De szeretlek. Egy kis buta kölyök vagy, kicsit beteg, de én is kicsit beteg vagyok, és szeretlek. Létrejön egy sajátos hangszín. Az én nevetlen gyermekem. Játszottál a tűzzel. Bensőleg megnevezem a gyengeséget, de körülveszem az irgalmammal.

Egy kicsit közelebb a valósághoz. Az egyik sarokból állandó agresszió jön ellenem. Mindent megteszek ezért a munkatársamért. Még vacsorára is meghívtam. A feleségem azt mondta, egész rendes. De továbbra is irigy és mérges. Sokféle módon észre lehet venni. Akkor belsőleg azt mondom: Irgy vagy, mert szegény vagy bensőleg, és nálam meg látnod kell, hogy sikeres vagyok. Neked nincsenek sikereid. Szép feleségem van, a Te feleséged is jóindulatú. Szép házam van, neked nincs... Szegény fickó vagy, de irigy vagy. Nem lehetünk egyszerűen irigyek. Ez beteggé tesz. Ha akarod, csak tedd beteggé magad, engem nem teszel azzá.

Akkor együtt élek vele. Ő beteg. Lehet betegekkkel együtt élni. Nem próbálom megváltoztatni. Ilyen van, hogy valaki beteg. Viszontlátásra.

Nagyon gyakran előfordul, hogy hagynom kell a gyengeséget, mert látom, nem lehet megváltoztatni. Jön hozzám, és szidja valamelyik másik munkatársunkat. Tudom, hogy féltékeny. Egész nyugodtan azt mondom a szívemben: „Barátom, most még féltékeny vagy, szeretlek kisleányom, kisfiam, de ez nem megy.” Hangosan azt mondom: „Nagyon örülök, hogy Ön a munkatársam, hogy jó munkát végez, de meg kell értenie, hogy annak is örülök, hogy vannak más munkatársaim is, és elvárom a jó együttműködést.” Keményen és egész világosan beszélek vele.

A szívemben egy gyermek van a karjaimban, aki sír. Ezt nem mondhatom meg neki, akkor rögtön színházat játszik, a gyámoltalan gyermek színházát. Szeretem ezt a gyámoltalan gyermeket, de egész szigorúan be-

szélek vele. Ha nem, akkor rossz főnök vagyok. Ilyen játékokba nem megyünk bele, különben játékszerekké válunk. Akkor jó, ha az embernek van egy felesége, mint V., és akkor beszélhet vele erről. Az igazság gyakran kettőjükénél van. Néha egyedül kell megtalálnunk persze, ha más nem lehetséges. Nagyon jó, hogy ketten vagyunk.

Kapcsolataink

Isten a kor jelei által szól hozzánk. A Szűzanya is szól hozzánk a terv által, hogy itt egy szentélyt építsünk. Van itt egy nagyon szép folyamat. Megfigyeljük a kor hangját. Észleljük, hogy az emberi kapcsolatok által gyakran túl vagyunk terhelve. Amikor észrevevesszük, hogy már nem bírjuk, rezignáltak leszünk. Kettős választ adunk, kettős hangot hallunk, amit Isten mond nekünk. Az első inkább általános. A második közvetlenül a problémára vonatkozik.

A jövő embere a kapcsolatok embere lesz tönkremegy.

Viszont tömegtársadalomban élünk, és a kapcsolatok egyre rövidebbek lesznek. Képzeljünk el egy áruházat és hasonlítsuk össze egy falusi bolttal. Ott a faluban, a kis boltban sokféle kapcsolat van. Nem csak vásárolnak az emberek, hanem beszélgetnek is. Ezért a bevásárlás sokáig tart. Az ilyen boltban a hírek cserélődnek.

Most gondoljunk az áruházra. Talán itt is vannak kapcsolatok, de csak néhány másodpercig, és továbbtolja az ember a kocsiját. A pénztárban ülő szegény nőnek sok száz emberrel van kapcsolata, ami tulajdonképpen nem is kapcsolat. Ez egy példa.

Ez vonatkozik a szabadidővel való bánásmódunkra is. Gondoljunk el az estét a faluban. Az emberek kiülnek a házuk elé, és nem csinálnak semmit, de beszélnek egymással. Velük szemben gondoljunk a mi szabadidőnkre. Sok ember a tévé előtt ül. Régebben ott volt a kocsmá. Természetesen ez nem volt mindig jó, de a kapcsolatok helye volt este. Ez is megváltozott.

Az ember azonban közösségi lény. Keressük, hogyan hozhatunk létre másokkal kapcsolatot.

Kapcsolat magasabb szinten

Érdekes kommunikációs eszközünk van: hozzájárulunk a nehézségeinkkel a Szűzanyának a kegyelmi tőkéjéhez. Ez a Szűzanya és a köztünk levő kapcsolat. Nem vagyunk egyedül. De így más embereket is elérhetünk. Ajándékozhatunk a Szűzanyának valamit, és ő odafordul valakihez,

és ennek értéke van. Régen az emberek esténként néhány szót beszéltek egymással. Mi mások számára tudunk rendszeresen tenni valamit. Vagyis megmarad valami a régi dolgokból, teszünk valamit értük. Itt vannak a gyermekeink. És körülöttünk nagy család van. Nincs semmi, amit ne lehetne szeretetté tenni.

Ha szomorú vagyok, azt mondom, Szűzanya neked ajándékozom, talán egy konkrét emberért, vagy bárkiért, akinek szüksége lehet rá. Akkor a szomorúságom szeretetté válik. Azért még szomorú maradok, de a szomorúságom értelmet kap. Azért a valakiért viselem el a szomorúságot.

Ez egy érdekes folyamat. Ha idősebbek leszünk, ez fokozódik.

Ami fáj, azt fel tudjuk ajánlani másokért. Akkor továbbra is úgy lépünk kapcsolatba másokkal, mint korábban. Tehát nem várunk valamit a magunk számára, hanem azt mondjuk: Érted vagyok.

Vagyok, hogy Érted lehessenek

De szükségünk van időre saját magunk számára is. Különösen ott van szükség, ahol sok kötelességünk van másokkal szemben. Szükségünk van időre saját magunk számára. Ez a saját lélek kultúrájához tartozik. Akinek soha sincs ideje saját maga számára, az idővel bensőleg megharagszik. Elkezd a lelke belül kiabálni: Hagyj már békén!

Ebben különösen azok vannak nagy veszélyben, akik nagyon tudnak szeretni, az odaadó típusok. Vagy a hódító típusok, akik minden feladatot elvállalnak. Tehát szükségünk van időre saját magunk számára. Ezt a házastársaknak meg kell beszélniük. Mikor van időm saját magam számára? Mikor van idő, amikor a másik (a házastárs) nyugton hagy, távol tartja tőlem a gyermekeket. Vizsgálják meg, hogyan lehet ezt megszervezni! Ha egyedül beülnek az autóba és elmennek, és fél óra múlva visszajönnek, akkor magukban voltak. De általában ez drága dolog. Keressenek egy utat.

Általában nincs saját szobájuk. Hogy oldják ezt meg? A problémát meg kell oldani. Ez munka. Mikor van időm saját magam számára? Az az idő, amikor azt teszek, amit akarok. Nem csinállok semmi olyat, aminek értéke van. Vagy pontosabban: Semmi olyat sem csinállok, ami valamilyen értelemben kötelesség. Talán meghallgatok egy hanglemezt, vagy olvasgatok egy könyvet, vagy nem csinállok semmit. Egyszerűen kipihenem magam, vagy naplót vezetek, vagy verseket írok, vagy egy levelet. Valami olyasmit csinállok, ami jól esik. Felhívom a barátnőmet. Gondolják meg. Időt szakítunk saját magunk számára. Talán egyszerűen odaülünk a háziszentélybe, és hagyjuk, hogy a Szűzanya ránk tekintsen. És akkor ránknéz, és egy bizonyos értelemben megnyugszunk.

Nagyon fontos, hogy ezt megtanulja a család. A család meg tudja ezt tanulni. Meg kell tanulniuk. Különösen a kis zsarnokainkra gondolok. Jönnek, mosolyognak, és a szülőknek engedelmeskedniük kell. Ez nem tesz jót a gyermeknek sem, ha ő egy kis zsarnok lesz. Elromlik a jelleme. Néha elég egy szó: „Most már elég”. Akkor elmegy. És hagyja az anyát a háziszentélyben egyedül üldöggélni, vagy az apát. Ez megy. Meg fogják látni, hogy a gyermek ezt túléli. Később egyszerűen elfogadja, mint azt is, hogy a nap süt, vagy esik az eső, vagy este sötét van. Ez harc. Harc a család szentségéért. Ha ezt a harcot mindig elveszítik, a jó Istennek egy másik közösséget kell keresnie.

A mi aszkézisünk

Szent Ignác megoldotta ezt a problémát. A jezsuiták naponta 1 óra elmélkedést tartanak. Akkor nem dolgoznak, nem csinálnak semmit másokért. Lehet egészen nagy bajban valaki, ha a jezsuita elmélkedik, akkor elmélkedik. Charles de Foucauld a Jézus kis testvéreivel ezt másképp csinálta. Elmennek mindnyájan dolgozni, gyárba vagy hasonló, és minden nap 1 óra szentségimádást tartanak. Sokszor nem imádkoznak, hanem bensőségesen a szívükben Jézust imádják.

Nekünk is szükségünk van valami hasonlóra, különben nem lesz erő a munkánkban, felületesek leszünk. Ez egy kutatómunka. A jezsuitáknak nincs szükségük erre a kutatómunkára, Szent Ignác elvégezte. Jézus kis testvéreinek sincs rá szükségük. Nekik megmondta Charles de Foucauld. Nekünk magunknak kell utat találnunk. (Mi sok-sok különböző élethelyzetben leledzünk.)

Ugyanez vonatkozik a házasság szentségére. Ha azt mondják, hogy imádjuk Jézust a házasság szentségében, ezt már gyakran hallották. Mindnyájan tudjuk, hogy Jézust imádni lehet. Sokkal többről van itt szó, mint arról, hogy eggyel többet vagy kevesebbet imádkozunk.

Talán ez a célunk, hogy legyen személyes szentély-időnk, háziszentély-időnk, vagy kettesben legyen ilyen időnk a háziszentélyben. Nagyon fontos. Ilyesmi nagyon sok erőt ad egy mozgalomnak. Ezt nem adjuk fel.

Természetesen már megpróbáltuk. Néha sikerül, és akkor jó.

Isten terve a házastársi kapcsolatunkkal

Visszatérünk a szeretet hálójához.

Gyakran megtapasztaltuk, hogy vége, nem megy tovább. A sok családás fáradttá tett. Megnevezek néhány okot, amely ehhez az apátiához ve-

zet. Még nem győztük le az ifjúság néhány álmát. Félünk a csalódástól. Miféle ifjúkori álmok ezek? Hogy képzelték el fiatalemberként a feleségüket? Hogy képzelték el fiatal lányként a házasságukat? A szerelem csodálatos ideje volt.

Talán ez egyáltalán nem a jó Isten terve. Talán egészen máshogy néz ki a jó Isten terve.

Talán a jó Isten az érintkezésünket egész máshogy képzelte el, mint mi. Leírom a folyamatot. Vannak közöttünk házaspárok, akik egész mély lelki kapcsolatban vannak egymással, de nem élük át. Csak lelkileg nagyon mélyen össze vannak kötve. Állandó egységben élnek egymással. Az, amit egymással megvalósítanak, szellemi közösség, abban nem az érzelmi közösség a meghatározó, hanem a szellemnek a közössége. A szellem közössége formálja a testüket is. Néha rámutatok erre. Kicsit tréfásan mondom, hogy nézzék csak ezt a kettőt. Amikor úgy ülnek, hogy látható az egység, gyakran nem éreznek semmit. Nem éreznek a másiktól semmit. Az egységet érezni lehet, de sokkal finomabban, mint amilyenek a fiatalok élményei. Ezt az egységet észlelni lehet. Meg lehet tanulni.

Szakítsanak időt. Időzzenek el annál a témánál, hogy tulajdonképpen mindig jelen vagy a számomra. Ha valaki megkérdezi: Gondoltál ma a társadra? Akkor ez egy buta kérdés. Gondoltak-e ma már a nehézségi erőre? E nélkül nem tudnánk a széken ülni, repkednénk a levegőben. A nehézségi erő jelen van. Így van ez a párkapcsolatunkkal. Olyan ez, mint a nehézségi erő. Lehet erre gondolni. Amikor ezt tesszük, gondolunk arra, hogy a Föld vonz mindannyiunkat. Hasonló a helyzet a társunkkal is, a Szűzanyával is. Ez egy érdekes folyamat. Gondoltál ma már a Szűzanyára? Talán egyszerűen mindig itt van, úgy, mint a nehézségi erő. Állandó, magától értetődő közelség. A szívünk egy szentélye. A házasságunk a Szűzanya szentélye, és Krisztus itt jelen van. Észleljük ezt. Megállapítjuk, hogy a Szűzanya nekem ajándékozza a másikat. Vagy Krisztusban össze vagyunk kötve egymással.

Felhívom a figyelmüket az élmények szellemi szintjére. Ez egész halk. Természetes, hogy készek vagyunk, hogy a társunkért az életünket adjuk, de erről nem beszélünk. Kapcsolat van itt a magány és a közösség között. Gyakran az átélésben magányosak vagyunk, a Szentlélekben egyek. Ezt mások észreveszik.

Kentenich atya írt egy imát Xavéri Szent Ferencről. Xavéri Szent Ferenc tengeri viharban, nagy életveszélyben volt, és kapcsolata volt, először is nem az éggel, hanem a többi jezsuitával. Ezt egy levelében megírja.

Egész mély kapcsolatban álltam boldog Peter Fáberral, aki már a mennyben volt, és Ignác atyával, és a többi jezsuitával.

Ez egész érdekes. Ezt a háborúból is tudjuk. Ha egy férfi a fronton vesztélyben volt, gyakran a felesége odahaza érezte. Erről van szó. Az égben is vannak különös barátaink. Ez érdekes dolog. Ez nálunk is így van. Egy nehézségben hirtelen felkeresünk más háziszentélyeket. Létrejön egy élő kapcsolat. Van egy természetes valóság, ez a háborús példából is látszik. De van egy természetfeletti valóság is, a kegyelmi töke által. A kegyelmi töke különös keveréke a természetesnek és a természetfelettinek.

A Szűzanya példája

A Szűzanyára nézünk. A Szűzanya nagyon magányos volt. Magányos volt, mert egész sajátos belső élménye, tapasztalata volt. Feltételezem, hogy ez mindig így volt. A Szűzanyának nagyon erős Istenélménye volt. Ő az Immakulata, a Szeplőtelen volt. Azok a zavarok, amik köztünk és Isten között vannak, amik az áteredő bűnből származnak, nála nem voltak. Egész másképp tudott Istennel beszélni, egész másképp élte Őt át. Erről lehet gondolkodni, de nincs hasonló tapasztalatunk. Talán majd csak a mennyben tudunk valami többet mondani.

Jézuson kívül csak egyetlen ember volt, aki áteredő bűn nélkül született. A másik oldalról ez azt jelentette, hogy magányos volt. Azon a területen, amely a legfontosabb volt, senkivel sem tudott beszélni. Talán megpróbálta, mint kislány, és észlelte valamikor, hogy a többiek nem értik meg. Magányos volt Istennel.

Érezzük, hogy hasonlítottunk hozzá. A mi életünkben is sok tapasztalat van, amelyeket senkivel sem tudunk megosztani.

Ez akkor is így volt, amikor az angyal eljött hozzá. Abban a pillanatban valami még hozzájött, a fölismerés, hogy ennek értelme volt. A magányosságának értelme volt. Ezt mi is átéljük néha, hogy a magányunknak értelme van. Érted vagyok – mondja ennek a gyermeknek, akit a szíve alatt hordoz. Ez nagy örömet jelentett számára.

A Szentírásban van egy csodaszép jelenet. A magányosság érzése egy pillanatra szünetel, amikor Erzsébetet meglátogatja. Erzsébet látja őt, és megérti és kimondja. Ez a Szűzanya számára óriási öröm. Látják, ez nagyon szép. Egyik oldalon bensőséges közösség Istennel, de magányosság is, ami fáj. Itt van most egy ember egy pillanatra, és megérti ezt. Ez nagyon nagy öröm. A Szűzanya elkezd ujjongani és énekelni. Ismerjük, ez

az ima a Magnificat. Egy pillanatra megszűnt a magányossága. De ez nem maradt így. A magány visszajött.

Jézus ott maradt a templomban. „Gyermek, miért tetted ezt velünk?” Akkor ő távolságot tart. „Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy nekem Atyám házában kell lennem?” Nem értették meg. Mária megőrizte szívében ezeket a szavakat. Lukács írja ezt le. Valószínűleg neki mesélte el. A magányosság egyre rosszabb lett. Jézus egyre nagyobb lett, és semmi sem történt.

Később, amikor nyilvánosan fellépett, lehetett látni, hogy mi lesz a vége. Kereste a konfliktust a hatalmasokkal. Magasabb szinten volt egységük. Jézus tart egy prédikációt. A népből egy asszony lelkesen felkiált: „Boldog az a test, amely téged hordozott, és az emlő, amely téged táplált.” Egy pillanatra felvillan Jézus előtt ennek az asszonynak a képe. Igen, boldog, aki Isten szavát meghallja és követi. És éppen ebben a folyamatban kapcsolatban volt vele. Jézus érzett egy nagy közelséget hozzá. Ketten egyek voltak, és egész közel voltak egymáshoz: Abban, ami az Atya akaratát jelentette. Így volt ez a Golgotán is. Boldog, aki Isten szavát meghallja és követi. „Atyám, neked ajándékozom magam.” A Szűzanya belement ebbe: Neked ajándékozom a gyermekem. Akkor már semmi sem fontos, csak az Atya akarata.

Ez az életének a légköre. Létezik egy szellemi közösség az Atya akaratára iránti közös odaadásban. Akkor minden lehetséges, bármi lehet. Mit mondjak? Rákos daganatom lehet, a férjem iszákos lehet, meghalhatnak a gyermekeim. Bármi megtörténhet. Egyek vagyunk az Atya akaratában. Közös a jó Istennek ajándékozzuk magunkat. Ez az egység új forrása. Aki idáig eljut, az már szent, vagy legalábbis a szentség útján jár. De ebben a magasságban kell járnunk. Nagy feladatunk van. Az egyik oldalon a magány, a másik oldalon magasabb síkon közösség.

Azt mondtuk, egy jó szó, és kivirágoznak az emberek. El tudjuk képzelni, hogy volt ez. Amikor ez az asszony azt mondta: Boldog az a test, amelyik téged hordozott. És Jézus válaszolt: Boldog, aki Isten szavát meghallja. És mosolygott hozzá. És egész csendesen közölte az asszonnyal: Sokkal jobban örülnék, hogy ha a beszédre figyelnél, minthogy dicsőíts. El tudjuk képzelni, hogy ezeknél a szavaknál mosolygott.

Jézus szavai tovább vándoroltak. Eljutottak a Szűzanyához. Ne felejtsek el, az embereknek nem volt akkor tévéjük, internetük, telefonjuk, újságjuk se. Egész kevés könyv volt. A legtöbb embernek soha sem volt könyv a kezében. De jó emlékezetük volt. Volt egy hírrendszer. Mindenki

mindent meg tudott jegyezni. Minden idegen, aki jött, odaült a tábortűzhöz, és mesélt, mesélt és mesélt. A hírek körbe jártak.

A Jézusról szóló hírek is sokakat érdekeltek. Ha ő tehát a Szűzanyáról beszélt: „boldog, aki Isten szavát meghallja és követi”, ez gyengéd közlés volt, gyengéd üzenet a távolból. Kicsit humoros dolog is. Valószínűleg a Szűzanya egyrészt mosolygott, mert azt mondták neki, hogy az asszonynak jól megmondta, mert nem volt elég figyelmes. Másrészt megérintették ezek a szavak. Azt mondta, te, csak ketten vagyunk, egyelőre. Ez egész mély egység volt. Ketten vagyunk. Van egy közelség, amely egy lelki káoszban is lehetséges.

Próbálják elképzelni, hogy megy ez tovább. Akkor talán az egyik asszony azt mondja a Szűzanyának: Neked könnyebb volt, jó gyermeked volt. Beszélgetnek egymással. Az is lehet, hogy egy férfi szól így Jézus-hoz: Neked könnyebb volt. Beszélgessenek így négyesben. Megvizsgálhatjuk eközben, hogy is vagyunk a háziszentélyünkkel. Ne tegyük-e láthatóvá Jézus és Mária kettős egységét a háziszentélyünkben? Vagy lehet-e olyan időszakunk, hogy időt szakítunk arra, hogy Jézus és Mária kettős egységét kóstolgassuk.

Alapítónk és atyánk az egyedülállók számára azt mondta: Egy szent hármasságban élünk. Jézus, Mária, én. Így megyünk az Atyához a mennybe a Szentlélekben.

Még csak az elején vagyunk ezen a téren. Jön még sok szép dolog, ha megtanuljuk az orrunkat kifűjni. Ez jön először. De azzal számolniuk kell, hogy a Szentlélek nem áll meg Tilmann atya pedagógiai programjánál. Megtörténhet, hogy kettesben ott vannak a háziszentélyben. Együtt ott vannak Jézusnál és Máriánál, és az ég megnyílik, és a mennyei Atya mindannyiukat átöleli, és azáltal, ami köztük van áramlás, érzik a Szentlelket.

A szeretet fájhat

Meglehet, hogy ez bekövetkezik, és nagyon nyugtalanok leszünk. Mi ez, mit csináljunk most? Nem, nem. Maradjunk csak egész nyugodtak, hagyjuk, hogy kényeztessenek bennünket. Ne féljünk, a Szentlélek ajándékai jönnek és mennek. Itt van az egység Jézus és Mária és közöttünk. Létezik egy bizonyos stílus a Szűzanya életében. Isten pedagógiájának milyen a stílusa? Nem megy áldozatok nélkül. Azt mondjuk mindig: A szeretet fájhat. Ez van.

Gyakran ajándékoz nekünk a jó Isten valamit, de csak ha átmásztunk a falon. Miféle falra gondolok? Az önzés falára. Oda kell adnunk valamit.

Szabad azt mondani. Így van ez a belső életben is. Gyakran van valami, ami nagyon nehéz. Ezt oda kell ajándékozni, és ez fáj. Azt mondjuk: Igen, Atyám! Akkor Isten meg tud ajándékozni bennünket.

Ez nemcsak nálunk van így. Így van ez a nagyoknál is. Kentenich atya 3 és fél évig volt Dachauban, utána száműzték, 14 évig volt Milwaukee-ban. Megkülönböztethetjük, hogy most mi Dachauban vagy Milwaukee-ban vagyunk-e. De erről nem beszélünk. Egy házaspár nem beszél kifelé a házasságban tapasztalt gyengédségekről. Kentenich atya azt mondja: A kereszt és a szenvedés gyengédségek. Tehát nem beszélünk róluk. Ez nem tartozik másokra. Megtartjuk magunknak.

A panaszkodás

Barátaim, a földön maradunk. Természetesen, egyszer valahol panaszkodhatunk. Egyszer minden évben. Nem, emberek vagyunk, kétszer egy évben. De csak egy valakinél panaszkodunk, és nem sokaknál. Ez lehet egy házaspár, ha mindkettőnknek valami fáj. Úgy beszélünk, hogy a házaspár a házaspárral, feleség a feleséggel. Nem vándorol a férj a feleségétől a másik feleségéhez. Nem panaszkodunk a női körben együtt, mert a közösség olyan fontos, ilyesmivel nem zavarhatjuk meg. Egy személy vagy egy házaspár. Nem panaszkodunk keresztbe. Egy asszony nem megy a másik asszony férjéhez, „mert ő olyan jól megért engem”. A férfi sem megy a másik férj feleségéhez panaszkodni. Természetesen ez nem bűn, de baj, butaság. Akkor önmagunknak csinálunk kis színházat, mert emberek vagyunk.

A szeretet hálója – a házak hálója

Tekintsünk ismét a Szűzanyára. Itt van egy személy, aki magányos. Itt van egy személy, aki Jézussal kapcsolatban. Ez egy olyan közösség, ami nagyon mély és bensőséges. A másik oldalon két embernek olyan közössége, akik olyan gazdagok és mélyek, hogy állandóan magányosak maradnak. Ha ezt elfogadjuk, hogy magányos vagyok, és veled vagyok kapcsolatban, akkor az emberi társadalom képe jön létre. Önállóak vagyunk, erősek vagyunk. Érvényesülnünk kell. Jézusnak az első pillanattól kezdve harcolnia kellett. Ez a jövő keresztényének típusa. Egyik oldalon az önálló személyiség, a másik oldalon egy személyiség, aki kapcsolatokat létesít.

Nem csak Jézus és Mária van kapcsolatban egymással. Ott vannak a barátai, az apostolok, Szent János. Így volt a Szűzanyánál is. Voltak asszonyok, akikkel kapcsolatban volt. Ez a szeretet igazi hálója volt. Van

itt egy probléma. Hol volt a tekintély? A felettes tekintély, hierarchia. Kapcsolatban voltak egymással, emberek köre volt. A pünkösdi teremben levő emberek. Ott volt Péter. De ha Szent Pál leveleit olvassuk, az egyházi tekintély is ott volt, de jobban a kapcsolatokat hozta létre. Jelenleg hangsúlytölődásban élünk. Erős tekintélyelvű gondolkodásból olyan közösségi forma felé, amelyben egyszerűen kapcsolatok vannak.

A Szűzanya itt valamit elkezdett Magyarországon. Nem a szenttély¹² kezdte, hanem kiválasztotta a házainkat. Itt lakik. Kis kegyhelyek, ahol közel van hozzánk, ahol Jézus nálunk van a házasság szentségében. Ezek a házak kapcsolatban vannak egymással. Olyan, mint egy nagy mező. Egyre erősebb lesz, és most létrejön közöttünk egy kegyhely, ahol egy nagy terület tartozik a Szűzanyához és az Üdvözítőhöz. Ezt a folyamatot alulról hordozzák. Ez nagyon érdekes. Normálisan azt várnánk, hogy Isten egy helyen beavatkozik, mint Lourdes-ban, Fatimában, és akkor Isten kegyelme minden irányban kiárad.

Nálunk Isten másik utat választott. Nálunk nem egy központi helyen kezdte, hanem a házakban. Ez az isteni kezdeményezés más megnyilatkozása. Nálunk Schönstattban, Magyarországon, azt csinálja, mint az Internetnél. Egy hálózattal kezdődött, és ez érdekes. Ebben az esetben az egyes házak ereje sokkal nagyobb.

Képzeljék el egyszer, hogy a háziszentélyeikből apostolokként kiküldik Önöket. A Szűzanya küld minket. A házunkban a Szűzanya nem csak értünk és a gyermekeinkért dolgozik, hanem mindazokért az emberekért, akiket elér. A házunk valódi központ, ahonnan kiárad valami. A házaink nagyon erős képződmények. Gondoljanak csak arra, hány ember előtt beszéltek Önök már. Mindezeket a Szűzanya a szívében hordozza a háziszentélyünkben. Ez azt jelenti, hogy egy más keresztény típus van itt. Mi a plébános szerepe? Ő összeköti a házakat. De időközben a családok ezt maguk is megteszik.

Új módon élünk a tekintélyünkkel

A papnak egy prófétai szót kell mondania és a szentmisét ünnepelnie. Amikor családnapiakat tartanak, eljön és szentmisét ünnepel a családokkal. Ez olyan, mint a mi nagy szentélyünk, ahol minden háziszentély kapcsolatban van egymással. Érzik, valamilyen hasonlóság áll fenn a modern ember bizonyos típusával. Azzal, aki brutálisan keresztülviszi, amit akar.

12 Az első magyar Schönstatt-leányszentélyre gondol Tilmann atya.

Szemet szemért, fogat fogért. Harc van. Már nem vagyunk mindnyájan egy jósaős püspök szárnyai alatt. Magunknak kell harcolni. Természetesen mi másként harcolunk. Természetes, hogy a mi erőnk a szeretet. De ez a mentalitás, amiről szó van, ez a harcias mentalitás, az a mód, ahogy az egyik a másikkal harcol, ez a stílus, ahogy valaki a másikat kiszorítja a munkahelyről, tehát ez a piszkos eljárás, ebben van valami isteni. Isten a súlypontot a tekintélyről alacsonyabb szintre helyezi. Csak, ennek a súlypontáthelyezésnek fentről alacsonyabbra, van egy isteni arca vagy egy démoni arca. Nézzük meg még egyszer. Régebben a tekintély egészen fent volt. Ott volt tehát a király. Ennek a tekintélynek lehetett egy isteni arca. Akkor a király a népének az atyja volt. Törődött a népével és azt akarta, hogy mindenkinek jól menjen. Közülük néhány szent volt. Szent királyok. De ez a tekintély a csúcson átválthatott a negatív oldalra. Akkor az egy zsarnok, egy diktátor, pl. egy Adolf Hitler volt.

Most áthelyeződik a tekintély fentről alacsonyabb szintre. A tekintély középütt gyengül, a lentebbi erők erősebbek lesznek. Itt is megvan mind a kettő. Van egy démoni változat, akkor intrikálnak egymás közt, egyik kiszorítja a másikat a munkahelyéről, rossz a légkör a munkahelyen, rosszat mondanak egymásra, a démonok alkalmazkodtak. A Szentlélek is új módon dolgozik. A háziszentélyek hálózatával. Ez erős személyiségek hálózata, akik egymással szeretetkapcsolatban vannak. Értik, ezért indult itt Magyarországon Schönstatt a háziszentélyekkel. Így akar a Szűzanya egy új társadalmat építeni. Schönstatt egy kegyhely, ha most valaki igent mond, akkor hiába dolgoztam. Mi a válasz? Schönstatt Magyarországon jelenleg 150 kegyhely. Ez az. Vagy helyesebben: kegyhelyek hálózata. S itt valami egészen magától értetődő. Egy flamand költő mesél egy történetet. Elmeséli egy cipész történetét. Flandriában sok Mária-szentély van. A cipész este megy haza a hóban. Az egyik barátjánál volt. Ők ketten kicsit sokat ittak. Látja, hogy előtte a hóban egy kis személy küszködik. Látja, hogy ez a közeli kegyhelyről a Szűzanya. A Szűzanya azt mondja, hogy ebbe és ebbe a helységbe megyek, gyűlésünk van ott. Akkor a hó alá veszi a Szűzanyát és odaviszi. Mivel olyan segítőkész volt, részt vehet az összejövetelen. A gyűlésen részt vesz sok Szűzanya, minden zárándokhelyről. Az egyik Szűzanya elnököl. Megbeszéljük a problémákat. Így képzeljük el: Jön a Szűzanya a P.-házból és a többi házból és tanácskoznak, mik a közös gondjaink, mik a teendők stb. Miért mesélem ezt a történetet? A mi Szűzanyánk egy egészen sajátos Szűzanya. Ami köztünk mint házaspár és a Szűzanya között van, az valami egészen egyedi. Ez csak nálunk

van otthon. Ahogy minden személyiség különbözik a többitől, ahogy minden emberek közötti kapcsolat egyszeri, egyedi, így van ez a mi Szűzanyához fűződő kapcsolatunkkal is. És most kapcsolatba lépünk mindannyian egymással. S erre az együttesünkre a sokszínűség jellemző és nagy gazdagság. Miért hangsúlyozom ezt? Azért, mert holnap minden uniformizálva lesz. Tömegtársadalomban élünk. Végül egy feladat: jellemezzék kettesben az Önök „Szűzanyáját”. Nem lenne szép?

Hangsúlyeltolódás. Régen az engedelmesség hozta létre a társadalom egységét. Ezáltal biztosítva volt, hogy az egyesek a helyes úton járjanak. Most eltolódik a hangsúly. Az egység az engedelmesség által is létrejön, de eltolódik a hangsúly, az egység a felelősségben való részesedés által jön létre. Összetartunk. Azt mondom a rendtársaimnak, mellettetek állok. Hordozom a rendtársaimat. Kötődünk egymáshoz. Ez a hangsúlyeltolódás nagyon fontos. Azt jelenti, hogy a felelősség kifelé irányul, és mindenki az egészet tartja szem előtt. Nincs egy nagy katedrálisunk, egy központi schönstatti szentélyünk, hanem házaink vannak, és ezek összetartanak. Az egyik hordozza a másikat.

Így van ez egy cég szervezetében is. A mai tömegember még nem tud felelősséget hordozni. És ha egy ember a kommunista társadalomból jön, akkor még kétszer annyira sem tud. De az a cél, hogy a felelősséget delegáljuk és egymással együttműködünk. Ezen a téren még csak egész kevés tapasztalat van. Se az egyházban, se az iparban nincs ezen a téren sok tapasztalat. De érzik, mi itt az összefüggés.

A másik, amin elgondolkozunk, az egyesek kapcsolata az előjárójukhoz. A gazdaságban ezt nem lehet oly módon csinálni, ahogy a schönstatti atyáknál.

Én most 30 éve vagyok schönstatti atya. Ez alatt az idő alatt 3 parancsot kaptam. Minden esetben olyan helyzetben, ahol parancsra volt szükség: amikor áthelyeztek. Ez csak írásos úton lehetséges. Különben azt csinálók, amit akarok. Viszont mindig kapcsolatban vagyok a közösséggel. Sokat beszélünk egymással. Megkérdzem a rendtársaimat. De Önöket is megkérdzem. Önöknek is engedelmeskedem. Most három napon át engedelmes voltam. Önök megmondták, hogy miről beszéljek, tehát erről beszéltem. Nem így mondták, de hallgattam Önökre.

Egy céget nem lehet így vezetni. Talán tíz év után lehetővé válna, miután tíz éven át dolgoztak együtt a cég vezetőivel. A mi együttműködésünk ugye már tíz éve tart. Tehát ez egy más helyzet. Mire a felelősségben való részvétel ennyire megnő, mint ahogy nálunk, ahhoz egy cég esetében a tíz

év nem sok. De ha egy kis csoport elkezd építeni egymással, akkor gyorsabban is lehetséges. Nagy cégeket nagyon nehéz megújítani. Ezt is megtapasztalták. Ausztriában, Magyarországon, Németországban. Tehát 10 év nem sok. 20 év megfelelőbb.

A gyereknevelésben

Most a gyermekeknek a szülőkhöz való viszonyáról gondolkodunk el.

Itt van egy bizonyos rutin, tudjuk, mi a dolgunk: 1. dönteni engedni, 2. követelményeket keresztülvinni.

1. Jön hozzám egy gyermek és kérdezi: Mit csináljak? Melyik ruhát vegyem fel? Vagy, vagy... Gondolkodás nélkül visszaadjuk ezt a kérdést: Mit gondolsz?

2. Kell lennie olyan dolgoknak, melyeket egyszerűen keresztülviszünk. „Ezt így csináljuk.” „Miért?” „Ezt majd később elmagyarázom neked. Most így csináljuk. Majd később magyarázom, most ezt így csináljuk.” Ez egész ritkán fordul elő. Nagyon kevésszer, de keményen.

Például éppen ma este mondtam: Amikor mi ketten együtt beszélni akarunk, akkor nem jó, ha a gyerekeink csak úgy megjelennek. „Nem, most nem.” Nemcsak a gyermekeknek van joguk élni, a szülőknek is joguk van az élethez. És a szülők élethez való jogához az is hozzátartozik, hogy kipihenjék magukat a Szűzanyánál. Erre szükségük van az élethez, tehát joguk van hozzá.

Vannak egyéb hasonló dolgok is. Csak ha aztán egy parancsot adok, azt keresztül is kell vinnem. „Ezt csináljuk, csinálod...”, és akkor kezdődik a harc. Egyszer, kétszer, háromszor. Egy schönstatti családnál Ausztriában volt egy ír vendég fiú. Orvosságot kellett szednie. Nem akarta bevenni. A schönstatti apa mondta neki: Vedd be a gyógyszert! Vedd be a gyógyszert! Nyugodtan, egy órán keresztül, mert a fiú egy neveletlen gyermek volt. Egy vendég gyermeknél sose lehet tudni, hogy mi jön. Egy óra múlva végre sikerült.

Volt egy nagyon szép történet. Egyik előadásomat mondtam. Az esti ágyba menésről volt szó. Mondtam a 4-5 éves gyereknek: „Most menj az ágyba!” Ő mondta: „Mindjárt megyek.” És most kezdődik a feladatunk, hogy nyugodtak tudjunk maradni. „Itt az ideje, hogy ágyba menj.” Most semmit se szólt. Egész nyugodtan mondom: „Menj az ágyba!” Nagyon fontos közben számolni, akkor nyugodt marad közben a lelkem. „Menj az ágyba!” „De először kell...” „Nem, ágyba kell menni.” „Szól a telefon” – mondja. „Nem”. Ha én a fiamat ágyba küldöm, barátaim, akkor nem tudok telefonálni, vagy ezt, vagy azt csinálni. Ha a gyermek neveletlen, akkor

50-szer el kell neki mondani. A második nap már csak 45-ször. A harmadik nap jön a forradalom, akkor 55-ször kellett elmondani. Aztán kevesebb lesz, és három hét múlva elérték. Három hét múlva 3-szor, 4-szer kell mondani, és ez jó, mert az ember nem gép.

Ezt egyszer elmondtam egy pedagógiai előadásban. Fél év múlva eljutottam ugyanarra a vidékre, újra elmeséltem ezt a történetet. Jelentkezett egy fiatalember, és azt mondta: „Pontosan így van. Egy fél évvel ezelőtt hallottam ezt az előadást, és kipróbáltam. Éppen úgy volt, ahogy az atya mondta. Három hét múlva jól ment. Ma háromszor-négyszer kell szólni.” Természetesen nagyon boldog voltam, mert ezt a 3 hetet nem tudtam, csak gondoltam. És sikerült. Tehát egészen kevés parancsot adunk. Általában kérünk valamit, és a gyermek teljesíti azt.

Tanúságtételek

Milyen szerepet játszanak nálunk a tanúságtételek? Első pillantásra ellentmondásnak tűnik. Azt mondjuk, hogy a személyes tanúságtételnek erős szuggesztív ereje van. Miért? Szeretek egy embert. Tanúságot tesz, ezzel meggyőződést hirdet. Nagyon erős a késztetés arra, hogy elfogadjam ezt a meggyőződést. Nem szeretném elveszíteni a vele való kapcsolatot. Ha visszautasítom, akkor elveszítem a kapcsolatot.

Szabadnak lenni az igazság elfogadásában

Ezzel ellentétben, ha a partnerem tárgyilagosan beszél, vagy egy harmadik személyre vonatkoztatva mond valamit – tehát nem tanúságtévő, szuggesztív módon –, akkor könnyebben ellentmondhatok neki. Egy *do-logról* beszélünk egymással. Egy ilyen beszélgetésben inkább vagyok szabad. Az elmondottakból azonban világos, hogy itt nem egy abszolút igazságról van szó, hanem egy erős tendenciáról. Ha olyan emberekkel vagyok együtt, akik erősek és szabadok, akkor tudom, hogy a saját ügyüket gondolják, és azt csinálnak, amit akarnak. Ők egy egyes szám első személyben elmondott beszéd által sem veszítik el a szabadságukat. Tréfásan mondom, ezek a magyarok, itt a szobában, erősek, szabadok, csinálnak, amit akarnak.

A manipulálás útja

Milyen az, amikor a körben valaki rendszeresen a saját életéről beszél? Nem csak az egyik vagy a másik példáról van szó a beszéd során, ha-

nem a személyes tanúságtételt módszerré teszi, és az egész kör is ezt teszi, mit tartunk efelől?

A modern ember tömegember. Minden manipulációnak örül, mert ez számára szórakozás. Eközben olyan érzelmei vannak, amikre különben nem tesz szert. Ezekkel az emberekkel játszani lehet. Ha az emberekkel játszunk, akkor nevetnek, ha azt akarjuk, hogy nevéssenek. Vagy sírnak, ha azt akarjuk, hogy sírjanak. És akarjuk, váltakozva. Vagy haragosak lesznek vagy tiltakoznak, ha azt akarjuk. A modern tömegemberrel azt lehet csinálni, amit akarunk. Ez szép érzés, ha manipulálnak. Nem kell saját érzelmeket termelni, hanem készen kapják az érzelmeket.

Most figyeljenek. Ha egy tömegembert úgy kezelek, mint egy egészséges felnőttet, akkor unatkozik, semmit nem ért, olyan, mintha kínaiul beszélnék. Ezért, ha első alkalommal van dolgunk ilyen emberekkel, kicsit manipulálnunk kell őket, különben nem is hallanak meg. Ha betegekkel vagyok együtt, akkor ágyba kell fektetnem őket. De a cél az, hogy újra fel tudjanak állni. Az Egyházban a tanúságtétel nagy mennyisége annak a jele, hogy az Egyháznak beteg emberekkel van dolga.

Nem tudom, hogy ezt mindenki tudja-e. Némelyek egészen helyénvalónak és jónak tartják ezt. Nem tudják, hogy ez egy bizonyos módja az infantilizmusnak. Egyfajta infantilizmus, bizonyos szellemi-lelki éretlenség. Azt gondolják, hogy ez különösen szép, és a Szentlélek közelségének jele. De ez a lelki szegénységnek a jele.

Ez az egyes esetekben nem veszélyes. Ezeket a vallásos tömegembereket jobbról, balról arcul vágthatjuk, azt hiszik, hogy simogatjuk őket, jól szórakoznak. Aztán összejönnek, tizen tanúságot tesznek. Akkor úgy tűnik, mintha horrorfilmet néznének, ahol a mennyezetről csöpög a vér. Ez ugyanaz a lelki folyamat. Legközelebb valaki a megtéréséről mesél. Különösen szép története van, ezért utazik ezzel a történettel mindenfelé. Bűnös volt, ivott, és még mi mindent csinált, jaj, és akkor jött a Szentlélek, és megtért. Most már csak egyetlen valami van: Jézus. Egy dolog, ami fontos, hogy tudná az Egyház ezeket a szegény embereket a közelébe hozni. Ha valaki csak erős manipulációra reagál, akkor manipulálni kell.

A mi utunk

Szakítsunk most egy kicsit több időt magunknak arra, hogy egyszerűen csendben vagyunk, és megérezzük, hogy a Szentlélek közöttünk van.

Nagyon örültem, hogy olyan normálisan reagáltak, és csendben voltak. Tudják, ezekben a körökben, amelyekről most beszéltünk, újra és újra

felállt volna valaki, és kiabált volna: Jézus! És feláll, a földre veti magát. „Bűnös voltam!” Mindenkinek tetszett volna. Miért ne? Ha tetszik, mindent szabad. De az a célunk, hogy felnőttekké váljunk. Minél felnőttebbek vagyunk, annál csendesebb lesz a beszéd. Önök állandóan magukról beszélnek, beszélnek az arcukkal, beszélnek a testük tartásával. Ezt testbeszédnek nevezzük, és mindnyájan olvasni tudjuk.

Néha felhívom valamire a figyelmet, ha egy szép egység látható. De ez nem kell. Látható a szeretet, látható a nehézség. És ha egy házaspárnál nehézség van, és amikor Tilmann atya beszél erről, mindenki tudja, miről van szó, de nem beszélünk arról, hogy most... Nem mondjuk, csendben maradunk. De az egész közösség érzi, hol fáj valami, hol boldog valaki, vagy tetszik, valami szép vagy nem. Ez olyan, mint a kulturált emberek között, egész finom módja a közlésnek. Nem kérdezősködünk.

Néha rákérdetek. Tudom, hogy nekem szabad, mert már régóta ismerjük egymást. Általában egyáltalán nem szükséges. Szeretjük egymást, és megértjük egymást. A kommunikációnak ez szebb módja, mint az a vallásos színház. De az emberek számára, ezeknek a tömegembereknek, akik éppen közeledőben vannak, azoknak kell egy kis színházat csinálni. Miért ne? Ez azokra érvényes, akik közeledőben vannak. Ez nagy embertömegre is vonatkozik, ha nagyon sokan vannak. Nagyon nehéz egyetlen embert manipulálni. Az egyik ezt fogadja be, a másik azt. Ha sok ember előtt beszélünk, akkor kicsit lehet manipulálni. De mi itt a közösségben nem csináljuk ezt.

Ha egy közösség hosszasan növekedett, mint a csoportjaink között sok, olyan lesz a kapcsolat, mint a rokonság. Ott beszélhetünk saját magunkról is, mert mindenki jól ismer mindenkit, és nem könnyű egymást becsapni. Ismerjük egymást. Ezen a ponton engedjék meg, hogy kicsit többet mondjak. Az egész nagy dolgok nagyon elrejtve vannak. A szeretet titka egy titok. Ez a mi tulajdonképpeni világunk. Az, ami engem a feleségemmel, férjemmel összeköt, az titok. Egész gazdag világ. Vannak jelek és szavak, és egyes élmények, ezek csak ránk tartoznak, csak a mieink. Vannak helyek, ahol találkoztunk egymással, utak, amelyeken jártunk, bizonyos tárgyak, amelyek egymásra emlékeztetnek. A szellemi-lelki kapcsolat egészen gazdag világ. A test világa szegény világ. Ezért itt nagyobb változatosságra van szükség. Persze emberek vagyunk, és korlátoltak. Ha Isten megenged egy gyengésséget, azért teszi, hogy újra magához vonzzon minket. Mert egy testi bűnnél rosszabb a büszkeség, a gőg.

Egy gazdag világ létezik köztünk és Isten között is. Ezt nagyon kívánom Önöknek is. Kívánom, hogy Önök, a Szűzanya és Jézus között gazdag kapcsolat jöjjön létre. Nagyon kívánom ezt Önöknek, és imádkozom is. Tudják, ez a tulajdonképpeni munka. Elhozom az embereket a közelbe, kísérem őket, és várok. Egyszerűen várok addig, amíg a Szűzanya és Jézus csinálnak valamit. Akkor kezdődik a tulajdonképpeni élet. Néha ez sok-sok évtizedig tart. Ha valaki a közelben van, akkor jöhet.

Abban is hiszek, hogy ez kettesben is megy. Hogy két ember együtt átéli Isten közelségét. Akkor válik valaki tulajdonképpen felnőtté.

Ez megint egy egészen új valami. Ebben a világban egy bizonyos nagylelkűség létezik. A kereszt itt egész normális valami. Ha nincs kereszt, akkor tudja az illető, hogy most szünet van. Nem azt mondja, hogy elmúlt, hanem, hogy most szünet van. Ez ténylegesen így van, mert akkor az ember a keresztet, a szenvedést gyengédségnek éli meg. Nagyon kívánom, hogy olyan vezetőket kapjunk, akiket a Szentlélek vezet, mert a döntések túl nehezek.

Ha az egyházi képet nézzük, megfigyelhetjük, hogy sok kérdésre egész különböző válaszokat adnak. Az ítéleteknél már nincs biztonság, mert az ember az ítéleteiben függ a környezetétől. A környezetünkkel együtt gondolkozunk. Mit mond nekünk a tévé a házasságról, a gyermek számáról? Ezek formálnak bennünket.

Ez az Egyházban sincs másképp, a legtöbb papnál sincs másképp. Ott élnek a világban, látják, hogy mi az, amire szükség van. A Szentlélek működésére. Ez a Szűzanya közelében különösen erős. Ha a Szentlélek azt mondja, hogy ebbe az irányba kell mennünk, akkor tudjuk, ez jó. Mások azt mondják, hogy örültek, azt se tudják mit csinálnak. De ez nem baj. Azok az emberek, akik most az ellenségeink, 10 év múlva nincsenek már itt. Ellenfeleink jönnek és mennek. Aztán jönnek újabbak. Ez is jó. Szeretnék álmodni erről.

Például azt mondhatom, hogy pontosan felkelünk. Ez erőt ad nekünk. De azt is mondhatom, most szól az ébresztőóra, és az órára nézek. Azt gondolom, hogy talán öt perc múlva lehetséges. Még egyszer megfordulok, de nem érzem magam egészen jól. Mi történik, ha megint elalszom? Talán mégis csak jobb, ha most felkelek. Ezt talán jobban tudják, mint én. Vagy én jobban, mint Önök? Leírjuk a folyamatot. Végre kinn vagyunk az ágyból. Mivel a döntés 5 percet vett igénybe, már rosszkedvűek vagyunk. Kentenich atyánk azt mondja, hogy ez az első rothadt körte, amit a jó Isten fejéhez vágunk.

Tehát szól az ébresztőóra. Azt mondom a Szűzanyának (tréfásan), ha így folytatod, a legjobb embereidet tönkreteszed.¹³ És már kinn is vagyok az ágyból. A napot egy megnyert, győztes harccal kezdeni, és nem egy rothadt körtével.

TARTALOMJEGYZÉK

Kedves Olvasó!	3
Szentélyeinkkel szentélyedért	5
Megtanulunk bánni az ösztöneinkkel	5
Babona, varázs	9
Megtérők – út az Istenhez – a csalódás és a szenvedés értelme	16
A munka	22
Hogyan bánunk a televízióval	26
Lakásunk, háziszentélyünk „személyes oldala”	29
Passzív agresszivitás	30
Krisztushoz közelebb kerülni...	33
Hogyan fordulunk az embertársainkhoz	35
Kapcsolataink	40
A Szűzanya példája	44
Új módon élünk a tekintélyünkkel	48
Tanúságtételek	52

13 Avilai Szent Teréz fakadt egyszer így ki, amikor minden erejét próbára tevő nehéz helyzetet kellett megélnie.

ISBN 963 00 8825 8

9 789630 088251